

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie II Wydział Karny z dnia 9 kwietnia 2025 r. (II AKa 169/23)*

Bezbłędnie ocenione przez Sąd Okręgowy dowody i poprawnie poczynione ustalenia faktyczne nie pozostawiają bowiem wątpliwości, że T.K. (1) musiał co najmniej przewidywać i w efekcie godził się na to, że przestępstwa, w popełnieniu których uczestniczył urzeczywistnią się w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej i to grupy posiadającej zbrojny charakter. Z wyjaśnień wyłania się bowiem obraz dobrze zorganizowanej grupy, którą tworzyły więcej niż trzy osoby, dodać trzeba grupy posiadającej określoną hierarchię i kierownictwo, której to członkowie, co również istotne, dysponowali i posługiwali się bronią palną. Stopień zorganizowania przestępczych działań, w których brał udział, łączna ilość uczestniczących w tych działaniach osób oraz kierowanie tymi działaniami przez R.M., to wystarczające elementy do przyjęcia tego, o czym była mowa powyżej, a mianowicie, że T.K. (1) co najmniej przewidywał, bo z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania, musiał przewidywać, że jest ogniwem zorganizowanej struktury przestępczej o charakterze zbrojnym, i że to w ramach tej struktury urzeczywistnią się ostatecznie dokonane przez niego przestępstwa.

* W tekście zachowano oryginalną pisownię.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Brodniak (spr.)

Sędziowie: SA Maciej Żelazowski
SA Andrzej Wiśniewski
SA Małgorzata Jankowska
SA Dorota Mazurek

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Zaucha

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Szczecinie del. do Prokuratury Krajowej Zachodniopomorskiego Wydziału

Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w Szczecinie Roberta Śledzińskiego po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2025 r. sprawy R. M., A. S., T. K. (1), R. W., P. J., K. C., B. M. i J. D., a na podstawie art. 435 k.p.k. również sprawy S. W. i K. A. oskarżonych m.in. z art. 258 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i innych na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych co do oskarżonego P. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13 czerwca 2022 r. sygn. akt III K 167/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej:

- a) A. S. w ten sposób, że w kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych mu w punktach 31, 32 i 33 części dyspozytywnej wyroku oraz w podstawach prawnych wymiaru kar orzeczonych za te przestępstwa przepis art. 64 § 2 k.k. zastępuje przepisem art. 64 § 1 k.k.,
- b) R. W. w ten sposób, że:
 - uchyla rozstrzygnięcie o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec R. W.,
 - z opisu przestępstw przypisanych R. W. w punktach 62 i 63 części dyspozytywnej wyroku eliminuje fragmenty konstruujące recydywę, z kwalifikacji prawnej tych przestępstw oraz z podstaw prawnych wymiaru kar pozbawienia wolności orzeczonych za te przestępstwa eliminuje, odpowiednio, przepis art. 64 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., a karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za popełnienie przestępstwa przypisanego mu w punkcie 62 części dyspozytywnej wyroku obniża do
 - 9 (dziewięciu) lat, zaś karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu
 - za popełnienie przestępstwa przypisanego mu w punkcie 63 tej samej części wyroku obniża do 2 (dwóch) lat,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone R. W. i orzeka wobec niego karę łączną 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności,
 - na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza R. W. okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 5 października 2015 r., godz. 2:00 do dnia 12 września 2024 r., godz. 14:58,
- c) P. J. w ten sposób, że:
- uchyla zawarte w punkcie 59 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny orzeczonej wobec P. J.,
 - uchyla zawarte w punkcie 51 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie o karze 25 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka,
 - na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. łączy kary grzywny wymierzone P. J. i orzeka wobec niego karę łączną 749 (siedmiuset czterdziestu dziewięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) złotych,
- d) na podstawie art. 435 k.p.k. S. W. w ten sposób, że:
- uchyla zawarte w punkcie 78 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny orzeczonej wobec S. W.,
 - uchyla zawarte w punktach 74 i 76 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcia o karach, odpowiednio, 25 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka i 10 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka,
 - na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. łączy kary grzywny wymierzone S. W. i orzeka wobec niego karę łączną 298 (dwustu dziewięćdziesięciu ośmiu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) złotych,
- e) na podstawie art. 435 k.p.k. K. A. w ten sposób, że:
- uchyla zawarte w punkcie 88 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny orzeczonej wobec K. A.,
 - uchyla zawarte w punkcie 86 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie o karze 10 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka,
 - na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. łączy kary grzywny wymierzone K. A. i orzeka wobec niego karę łączną 79 (siedemdziesięciu dziewięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) złotych,
- II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

- III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: T. B. kwotę 1.476 (jednego tysiąca czterystu siedemdziesięciu sześciu) złotych w tym podatek VAT, P. B. kwotę 1.771,20 (jednego tysiąca siedmiuset siedemdziesięciu jeden i 20/100) złotych w tym podatek VAT, A. M. kwotę 2.361,60 (dwóch tysięcy trzystu sześćdziesięciu jeden i 60/100) złotych w tym podatek VAT, T. P. kwotę 2.361,60 (dwóch tysięcy trzystu sześćdziesięciu jeden i 60/100) złotych w tym podatek VAT tytułem opłat za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu odwoławczym, odpowiednio, oskarżonym R. M., A. S. i K. C. oraz oskarżycielom posiłkowym T. K. (2) i A. K.,
- IV. zasądza od oskarżonych R. M., A. S., R. W., B. M., J. D., K. C. i T. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 1/9 części wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierza opłaty:
- a) za postępowanie odwoławcze:
- R. M. w kwocie 4.000 (czterech tysięcy) złotych,
 - A. S. w kwocie 2.200 (dwóch tysięcy dwustu) złotych,
 - B. M. w kwocie 480 (czterystu osiemdziesięciu) złotych,
 - K. C. w kwocie 1.600 (jednego tysiąca sześciuset) złotych,
 - T. K. (1) w kwocie 2.200 (dwóch tysięcy dwustu) złotych,
 - J. D. w kwocie 1.200 (jednego tysiąca dwustu) złotych
- b) za obie instancje:
- R. W. w kwocie 2.400 (dwóch tysięcy czterystu) złotych,
 - P. J. w kwocie 3.396 (trzech tysięcy trzystu dziewięćdziesięciu sześciu) złotych,
 - S. W. w kwocie 1.492 (jednego tysiąca czterystu dziewięćdziesięciu dwóch) złotych,
 - K. A. w kwocie 458 (czterystu pięćdziesięciu ośmiu) złotych,
- V. zwalnia oskarżycieli posiłkowych T. K. (2) i A. K. od obowiązku ponoszenia po 1/9 części wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym oraz od opłat za to postępowanie.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 169/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		7
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 167/17.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
☐ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

☒ oskarżyciel posiłkowy				
☐ oskarżyciel prywatny				
☒ obrońca				
☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
☐ inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
☒ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości ☒ w części	☒	co do winy	
		☒	co do kary	
		☒	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
☒	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
☒	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
☐	art. 439 k.p.k.			
☐	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
☒	uchylenie	☒	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	Apelacja obrońcy J. D.: a) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie <u>art. 7 k.p.k.</u>, <u>art 5 § 2 k.p.k.</u> w zw. z <u>art. 410 k.p.k.</u>, poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z naruszeniem obowiązku rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a także wobec uwzględnienia zebranych dowodów tylko i wyłącznie w tym zakresie, który wspierał oskarżenie, przy zbagatelizowaniu dowodów potwierdzających stanowisko procesowe J. D., w szczególności poprzez przyznanie nadmiernej mocy dowodowej dowodom „z pomówienia „współpodejrzanego” S. W., bez uwzględnienia w należyty sposób okoliczności, w jakich one powstawały, zwłaszcza motywów i celów jakimi się kierował je składając, a które w istocie motywowane były skorzystaniem przez niego z dobrodziejstwa przepisu <u>art. 60 § 5 k.k.</u>, skutkiem czego doszło do nieuprawnionego przyjęcia, że dowody te były wiarygodne, co w konsekwencji prowadziło do naruszenia prawa oskarżonego do rzetelnego postępowania i rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego orzeczenia, b) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie <u>art. 7 k.p.k.</u> i <u>410 k.p.k.</u>,		☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	

	poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez przyznanie nadmiernej mocy dowodowej dowodom „z pomówienia „współpodejrzanego S. W., zwłaszcza w kontekście tego, iż są one w niniejszej sprawie jedynym dowodem na sprawstwo oskarżonego J. D. i w istocie dowodem nieweryfikowalnym odnośnie do zarzuconych mu czynów polegających na braniu udziału w obrocie 1 kg marihuany oraz udzielenia 0,1 g kokainy i 0,5 g marihuany, c) obraza przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i pozostawienie bez dowodowej weryfikacji okoliczności związanych z wyjaśnieniami współpodejrzanego S. W., stanowiących w istocie pomówienie oskarżonego J. D. i zaniechanie wnikliwej ich analizy porównawczej, a dotyczącej motywów i celów złożenia takiej treści wyjaśnień obciążających oskarżonego w kontekście ich wcześniejszej postawy procesowej.		
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów i argumentów zaprezentowanych w apelacji obrońcy J. D., już na wstępie wypada zaakcentować, że posiadają one nad wyraz powierzchowny, a rzec nawet trzeba ogólnikowy charakter i jednocześnie objawiają one niekonsekwencję skarżącego. Dla zobrazowania takiej a nie innej specyfiki omawianej apelacji należy zaś przypomnieć, że jej autor stara się przekonać, iż wyjaśnienia S. W. (k.854-865, k.1322-1325, k.1326-1334, k.1375-1381, k.1422-1424, k.1899-1902, k.2128-2133, k.4404-4410, k.4624-4627, k.4719-4721, k.4722-4723, k.5360-5361, k.6231-6233, k.6894-6902, k.8014-8016, k.8120-8121, k.10129-10131)verte), którym Sąd Okręgowy przyznał walor wiarygodności, nie polegają na prawdzie, „(...) zwłaszcza w kontekście wskazanych powyżej licznych w nich sprzeczności.” (strona 4 apelacji). Rzecz jednak w tym, że ani „powyżej”, ani „poniżej” tego stwierdzenia skarżący nie przytacza jakichkolwiek sprzeczności, które to wyłaniałyby się z wyjaśnień S. W., a koncentruje uwagę na tym, że ów dowód jest jedynym, który wskazuje na sprawstwo i winę J. D. w zakresie przestępstw przypisanych mu w punktach 89 i 90 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Abstrahując od tego, że również zeznania P. O. (tom III załącznika nr 1 - k.588-599), dowodzą, iż J. D. uczestniczył w obrocie marihuaną, trzeba zauważyć, że na kanwie wspomnianego spostrzeżenia, czy też inaczej uwarunkowania dowodowego, autor omawianej apelacji formułuje tezę, że „nie może być tak, aby dowód z wyjaśnień czy też z zeznań, pochodzący od jednej osoby, mógłby przesądzić o odpowiedzialności karnej danej osoby. To absurd, któremu prawodawca dał wyraźną i bezwzględną tamę poprzez wprowadzenie obowiązku weryfikacji wiarygodności dowodu o co najmniej inny dowód.”		

Bezasadność tej tezy jest natomiast oczywista, a wyrażając ten pogląd wypada zauważyć, że wśród przepisów kodeksu postępowania karnego nie ma ani jednego, który materializowałby wskazany przez skarżącego obowiązek. Co więcej, w dalszej części uzasadnienia apelacji, jej autor przytacza liczne judykaty Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, które to właśnie objawiają wspomnianą wcześniej niekonsekwencję apelującego. One to bowiem utwierdzają w przekonaniu, że „procedura karna nie wyłącza możliwości oparcia ustaleń faktycznych tylko na jednym dowodzie, byleby ocena tego dowodu była rzeczowa oraz logiczna i nie wkraczała w sferę dowolności” (cytowany w apelacji wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 kwietnia 2013 r., II AKa 41/13, LEX nr 1324701) oraz, że „nie jest tak, by w ostateczności, z powodu obiektywnej niemożności zweryfikowania pomówienia innymi dowodami, należałoby pomawiającego zdyskwalifikować jako źródło dowodowe, a jego wyjaśnienia jako środek dowodowy” (cytowane w apelacji postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., II KK 67/13, LEX nr 1317923). Innymi więc słowy, na krytykę zasługuje stanowisko skarżącego, że w dowodowych, a dotyczących bezprawnych zachowań J. D., realiach niniejszej sprawy, niemożliwe, czy też niedopuszczalne było przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom S. W. Na taką samą, to jest krytyczną ocenę zasługuje również inne twierdzenie, a właściwie sugestia skarżącego, a mianowicie, że postawa procesowa S. W., której zwięźceniem było zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. świadczy o nieautentycznym charakterze relacji zwerybalizowanej przez wymienionego. O tym jak bezasadna jest to uwaga nie trzeba zaś szeroko przekonywać, a wystarczającym staje się uwypuklenie tego co jest istotne, a więc tego, że podstawową determinantą zastosowania instytucji, o której mowa we wspomnianym przepisie jest wiarygodny i konsekwentny charakter wyjaśnień oskarżonego. W przypadku zaś wyjaśnień S. W. te, po pierwsze, są konsekwentne, i po wtóre, w wielu różnych, a niedotyczących J. D. kwestiach, korespondują one z innymi dowodami, na przykład z wyjaśnieniami P. J. (k.149-151, k.164-167, k.191, k.782-790, k.823-830, k.1276-1279, k.1315, k.1344-1362, k.1399-1402, k.1412-1415, k.1416-1419, k.1420-1421, k.1425-1427, k.1443-1447, k.2411-2416, k.2827-2838, k.4596-4598, k.5149-5152, k.5463-5465, k.5466-5467, k.5499-5500, k.6269-6271, k.7069-7078, k.7179-7181, k.7419-7427, k.10274-10275 verte), zeznaniami N. T. (k.137-145, k.156-157, k.521-527, k.537-538, k.620-622, k.666-670 załącznika nr 1, k.166-168 załącznika nr 2, k.5329-5330, k.10397verte-10402verte), czy P. O. (k.480-483, k.554-565, k.588-590 załącznika nr 1, k.4432-4433, k.7036-7038, k.12505-12509). W tej sytuacji, słusznie więc postąpił Sąd pierwszej instancji, przyznając wyjaśnieniom S. W. walor wiarygodności i w konsekwencji rozstrzygając na ich podstawie o sprawstwie i winie J. D. Natomiast nawiązując do poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych będących wyznacznikami przestępstw przypisanych oskarżonemu, w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że nie są one obarczone jakimkolwiek błędem. Trudno jednak o inną w tej materii konstatację skoro ustalenia te odzwierciedlają rzeczywisty przebieg przestępstw przypisanych oskarżonemu, zaś ich źródłem jest dowód, który przy zachowaniu wskazań przewidzianych w art. 7 k.p.k., Sąd Okręgowy uznał za wiarygodny. Natomiast koncentrując uwagę na tych ustaleniach, które pozostają w zainteresowaniu autora apelacji, wypada jedynie przypomnieć, że przedmiotem przestępstw przypisanych J. D. w punktach 89 i 91 części dyspozytywnej

	zaskarżonego wyroku jest, odpowiednio, kilogram i 10 gramów marihuany. Taka, a nie inna ilość tego środka odurzającego, w przypadku pierwszego z wymienionych przestępstw, bez wątpienia jest znaczna w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś w przypadku drugiego z przestępstw, zdaniem Sądu odwoławczego, jest na tyle duża, że sprzeciwia się możliwości przyjęcia, iż przestępstwo to stanowi przewidziany w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wypadek mniejszej wagi. Jeśli zaś chodzi o wymiar kar orzeczonych wobec J. D., zarówno jednostkowych, jak i łącznej, to wypada zauważyć, a wynika to z części III i ostatniej uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że kształtując wysokość tych kar, Sąd meriti miał w polu widzenia wszystkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przestępstw dokonanych przez oskarżonego. Uwzględnił również i co istotne prawidłowo ocenił, warunki oraz właściwości osobiste J. D., a to w konsekwencji oznacza, że wymierzone mu kary są niczym innym, jak prostą konsekwencją wspomnianych okoliczności oraz warunków i właściwości osobistych. W tym stanie rzeczy, stwierdzić więc trzeba, że kary, o których mowa absolutnie nie rażą niewspółmierną surowością. Wniosek O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej J. D. ☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny. Wniosek jest niezasadny z powodów zaprezentowanych powyżej.	
3.2.	Apelacja obrońcy K. C. (1): I. obraza przepisów prawa procesowego – art. 5 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. <u>Kodeks Postępowania Karnego</u> (dalej: <u>k.p.k.</u>) poprzez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego K. C. (1); – art. 4 i art. 7 <u>k.p.k.</u> poprzez ich niezastosowanie i dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego; – art. 410 <u>k.p.k.</u>: 1) poprzez pominięcie, iż podstawę wyroku stanowi tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej – poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż zeznania św. P. O. jako konkubiny były składane w zamiarze zemsty na oskarżonym K. C. (1) i okoliczność ta została pominięta całkowicie, ustaleniach faktycznych, mimo, iż zeznania te zostały w całości cofnięte przez świadka, a jednocześnie Sąd meriti mimo obowiązku uwzględnienia i zbadania wszelkich okoliczności sprawy nie wyjaśnia w uzasadnieniu wyroku ☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	

	dłaczego ustalając stan faktyczny wziął pod uwagę treść pierwszych zeznań świadka P. O. znacznie obciążających oskarżonego, tym samym dokonując dowolnej oceny dowodów, 2) poprzez pominięcie rozważenia motywów obciążenia K. C. (1) przez współoskarżonego R. M., który mając wieloletnie doświadczenie procesowe z innych spraw karnych obciążył zeznaniami K. C. (1) chcąc uzyskać niższy wymiar kary z uwagi na dobrą współpracę z wymiarem sprawiedliwości, co daje podstawę do uznania za niewiarygodne, co najmniej w zakresie dot. K. C. (1) a takowa praktyka była stosowana w niniejszej sprawie, wyraźnie to wskazuje zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec osk. S. W. na podstawie <u>art. 60 § 3 k.k.</u> (pkt 71 wyroku) i innych oskarżonych np. K. A., 3) nieuwzględnienie, iż oskarżony obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, porzucił środowisko przestępcze, ma stałą pracę i regularnie wywiązuje się z obowiązków alimentacyjnych wobec dzieci, które mogłyby się znaleźć w niedostatku w razie odbywania przez oskarżonego orzeczonej przez Sąd I instancji kary 5 lat pozbawienia wolności, 4) pominięcie, iż pokrzywdzony M. C. (1) był związany z grupą przestępczą kierowaną przez R. M., którego dobrze znała rodzina M. C. (1), obracał się on w środowisku przestępczym, bezpośrednio rzutuje na wiarygodność zeznań pokrzywdzonego, który obciążając nimi m.in. K. C. (1) dążył do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełniane wspólnie przestępstwa w ramach grupy przestępczej.		
	Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	Ustosunkowując się do zarzutów wyspecyfikowanych w apelacji obrońcy K. C. (1), w pierwszej kolejności wypada przypomnieć, że Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia R. M. (k.181-184, k.204, k.1046-1047, k.1178-1180, k.1450, k.1458-1460, k.2870, k.4748, k.4956, k.5549, k.7492, k.8322, k.8404-8407, k.8743, k.10276verte) jako niewiarygodne, zaś wymierzone mu kary nie zostały ukształtowane przy zastosowaniu nadzwyczajnego ich złagodzenia przewidzianego w <u>art. 60 § 3 k.k.</u> W związku z tym, bezzasadnie brzmi twierdzenie skarżącej, że R. M. „(...) mając wieloletnie doświadczenie procesowe z innych spraw karnych obciążył zeznaniami (powinno być, wyjaśnieniami – uwaga Sądu Apelacyjnego) K. C. (1) chcąc uzyskać niższy wymiar kary z uwagi na dobrą współpracę z wymiarem sprawiedliwości (...)” (strona 2 apelacji). W tym miejscu, niejako na marginesie i dla porządku wskazać też trzeba, że nieporozumieniem jest twierdzenie skarżącej, iż w niniejszej sprawie była stosowana praktyka, która następnie dała asumpt do zastosowania wobec niektórych oskarżonych instytucji przewidzianej w <u>art. 60 § 3 k.k.</u> Urzeczywistnienie tej instytucji przez Sąd pierwszej instancji nie było bowiem konsekwencją		

realizowania przez ten Sąd jakiejś bliżej nieokreślonej praktyki, lecz efektem ustalenia, że w przypadku niektórych oskarżonych, a obecnie już skazanych, zmaterializowały się określone w art. 60 § 3 k.k. przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonych im kar. Przechodząc zaś do istoty omawianej apelacji, oczywiście nie sposób nie zauważyć tego, na co zwraca uwagę jej autorka, a mianowicie, że w toku postępowania jurysdykcyjnego (k.12505-12509), P. O. oznajmiła, iż nieprawdziwe są jej twierdzenia, które to zwerbalizowała w śledztwie, a w których to jednoznacznie i szczegółowo opisała przestępcze zachowania K. C. (1). Nie sposób nie zauważyć również i tego, że Sąd pierwszej instancji przeszedł do porządku nad tą wspomnianą kwestią i w efekcie nie poddał jej analizie. W związku z tym, zaistniała konieczność dokonania jej przez Sąd odwoławczy, a czyniąc zadość tej powinności, należy uwypuklić to, co skarżąca zbywa milczeniem. Otóż trzeba zaakcentować, że w trakcie postępowania przygotowawczego przeprowadzonego w rozpoznawanej sprawie, P. O. była przesłuchiwana pięciokrotnie (k.4432-443, k.7036-7038 oraz k.480-483, k.554-565, k.588-590 załącznika nr 1). Podkreślić również należy, że pierwsze przesłuchanie wymienionej odbyło się w dniu 27 października 2015 r., a ostatnie 19 kwietnia 2017 r. Oznacza to więc, że przez długi, bo ponad półtoraroczny okres czasu P. O., już na etapie postępowania przygotowawczego, miała niczym nieograniczoną możliwość ujawnienia intencji, którymi rzekomo kierowała się składając zeznania.	
Tymczasem wymieniona nie tylko, że tego nie uczyniła, ale co więcej, w trakcie każdego z przesłuchań złożyła zeznania, które są szczegółowe oraz jednoznaczne w swojej wymowie i co najistotniejsze są również, a właściwie przede wszystkim, konsekwentne. P. O. za każdym razem w taki sam sposób relacjonowała bowiem przebieg poszczególnych zdarzeń i w taki sam sposób przedstawiała w nich rolę K. C. (1). Zaakcentować jednocześnie należy, że w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 81 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku zeznania P. O. korespondują z zeznaniami M. C. (1) (k.7030-7031, k.10402verte-10403verte oraz k.595-599, k.638-639 załącznika nr 1) oraz jego żony K. C. (2) (k.635-636 załącznika nr 1 oraz k.10778), a co do faktu podpalenia samochodu G. C., zeznania P. O. przystają do wyjaśnień K. A. (k.5416-5418, k.5609-5612, k.6905-6906, k.10136verte-10137). A zatem, w kontekście takich a nie innych uwarunkowań dowodowych nie ulega wątpliwości, że nieprawdziwe jest twierdzenie P. O. zwerbalizowane na rozprawie, jakoby składając w śledztwie zeznania obciążające K. C. (1) kierowała się chęcią odwetu, za to, że oskarżony rozstał się z nią w okresie gdy była z nim ciężą. Dla wyczerpania tematyki poruszanej w apelacji należy jednocześnie uwypuklić, że korespondujące z zeznaniami P. O. zeznania M. C. (1), przystają we wspomnianym wcześniej zakresie również do wyjaśnień K. A. W obliczu takiego stanu rzeczy, a także w świetle zasad prawidłowego rozumowania, zdaniem Sądu odwoławczego nie ulega wątpliwości, że zeznania M. C. (1) są autentyczne, a przekonania tego nie zmienia fakt podnoszony przez apelującą, a mianowicie, że M. C. (1) „(...) obracał się (...) w środowisku przestępczym (...)”. (zarzut wskazany w punkcie 4 apelacji). W podsumowaniu dotychczas zaprezentowanych uwag stwierdzić zatem należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wyżej wymienionych dowodów jest bezbłędna i taki sam charakter posiadają poczynione na podstawie tej oceny	

ustalenia faktyczne. One to przecież wylaniają się z przytoczonych dowodów i obrazują przestępcze działania oskarżonego. Natomiast skupiając uwagę na ustaleniu, do którego to nawiązuje skarżąca, wypada przypomnieć, iż z zeznań P. O. wynika, że suszenie marihuany przez oskarżonego w mieszkaniu, które zajmowali odbywało się w ciągu jednego dnia, po czym marihuana ta została zabrana z mieszkania przez K. C. (1) i R. M. W związku z tym, nad wyraz oczywisty i zrozumiały jest fakt, że w trakcie późniejszego przeszukania mieszkania, to jest przeszukania, do którego to odwołuje się apelująca, nie ujawniono w nim marihuany. Natomiast ustosunkowując się do zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie I ppkt 3 apelacji, trzeba zauważyć, że nie został on sprzęgnięty z ewentualnym zarzutem bądź wnioskiem dotyczącym kar wymierzonych oskarżonemu, niemniej jednak należy się domyślać, że odnosi się on właśnie do tego zagadnienia. Autorka apelacji wskazuje w ramach owego zarzutu, że K. C. (1) „(...) obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, porzucił środowisko przestępcze, ma stałą pracę i regularnie wywiązuje się z obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci (...)” (strona 2 apelacji). Abstrahując od tego, że na potwierdzenie tych okoliczności, skarżąca złożyła jedynie opinię pracodawcy oskarżonego z dnia 2 marca 2023 r., (k.14831), a więc obecnie już nieaktualną, wypada przypomnieć, że wyznacznikiem warunków i właściwości osobistych sprawcy przestępstwa jest nie tylko jego zachowanie w miejscu zamieszkania czy pracy, ale również wyznacznikiem tym jest stosunek owego sprawcy wobec obowiązujących zasad porządku prawnego. Zwrócenie na to uwagi jest natomiast konieczne, ponieważ z danych o karalności K. C. (1) wynika, że w trakcie postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie, a konkretnie w dniach 12 października 2023 r. oraz 19 listopada 2023 r. dokonał on kolejnych przestępstw, a mianowicie przestępstw stypizowanych w <u>art. 178a § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.</u>, za które to został prawomocnie skazany wyrokami, odpowiednio, Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 27 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 620/23 i Sądu Rejonowego w Pile z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt II K 78/24. (k.15849-15850). W tej sytuacji, twierdzenie, że oskarżony „prowadzi ustabilizowany tryb życia, porzucił środowisko przestępcze” z oczywistych względów nie zasługuje na akceptację. Co więcej, przedstawione powyżej fakty w powiązaniu z okolicznościami czynów, których dokonał K. C. (1), nie tylko że pozwalają, ale wręcz nakazują sformułować tezę, że jego warunki i właściwości osobiste zasługują na negatywną ocenę. Uwzględnwszy zaś taką ich specyfikę, a także charakter okoliczności przedmiotowych przestępstw popełnionych przez oskarżonego, w ich obliczu należy skonstatować, że wymierzone oskarżonemu kary, tak jednostkowe, jak i łączne nie są dotknięte uchybieniem, o którym mowa w <u>art. 438 pkt 4 k.p.k.</u>	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do K. C. (1), bądź uchylenie go w tym zakresie i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wnioski są niezasadne z powodów, o których mowa powyżej.	

3.3.	Apelacja obrońcy T. K. (1): Mającą wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania: 1. naruszenie <u>art. 7 k.p.k.</u> poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień P. J. i S. W. i uznania ich za wiarygodne w znacznej części w sytuacji, gdy brak im szczegółowości i konkretności a ich treść jest niemożliwa do obiektywnego zweryfikowania, są dostosowane z góry pod ustaloną tezę, sąd zbagatelizował przy ocenie wiarygodności oskarżonych okoliczność, iż mieli oni powody, aby pomawiać wszystkich innych oskarżonych w sprawie, 2. naruszenie <u>art. 7 k.p.k.</u> poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka M. C. (2) i danie mu pełnej wiary w sytuacji, gdy jego zeznania nie są pełne i są dostosowane z góry pod ustaloną tezę, zeznania świadka – funkcjonariusza Policji nie zostały w pełni potwierdzone przez innych Policjantów, którzy brali udział w czynnościach wraz z M. C. (2). Z daleko idącej ostrożności procesowej: 3. rażąca niewspółmierność kary łącznej jaka została wymierzona T. K. (1) i nieuwzględnienie przy jej określaniu marginalnego udziału jaki zgodnie z postawionymi zarzutami miał mieć oskarżony.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy T. K. (1), wypada przypomnieć, że w ramach tych zarzutów skarżący stwierdza, iż przyznanie przez Sąd Okręgowy waloru wiarygodności wyjaśnieniom P. J. i S. W. było błędnym postępowaniem tego Sądu, co innymi słowy oznacza, że w ocenie apelującego, wspomniane wyjaśnienia są nieprawdziwe. Chcąc przekonać o takim ich rzekomym charakterze, autor omawianej apelacji, nie podejmuje jednak choćby próby analizy tych wyjaśnień, czy też nie stara się spozycjonować owych wyjaśnień w kontekście pozostałych, zgromadzonych przez Sąd pierwszej instancji dowodów. A zatem, skarżący zbywa milczeniem to, że wyjaśnienia, o których mowa są konsekwentne, wzajemnie się uzupełniają, a jednocześnie, w odniesieniu do innych kwestii będących przedmiotem niniejszej sprawy, w tym także tej, która pozostaje w zainteresowaniu apelującego, wspomniane wyjaśnienia korespondują z innymi dowodami. Natomiast wyrażając pogląd o rzekomo nieautentycznym charakterze wyjaśnień P. J. i S. W., skarżący skupia uwagę, ogólnie rzecz ujmując, na cechach osobowościowych tego pierwszego i jego zainteresowaniach, a także wskazuje, że jest on „(...) zdecydowanie najstarszy z oskarżonych w niniejszym postępowaniu (średnio o 10 lat) wielokrotnie miał konflikty z prawem, uważał siebie za osobę bezkarną (...)” (strona 3 apelacji).		

Te przytoczone przez apelującego elementy, oczywiście należy mieć w polu widzenia przy ocenie wiarygodności wyjaśnień zwerbalizowanych przez P. J., niemniej jednak, elementy te same przez się, nie prowadzą, bo z oczywistych względów nie mogą prowadzić do konstatacji, że wyjaśnienia, o których mowa są nieprawdziwe. Urzeczywistnienie takiego schematu oceny omawianych wyjaśnień jak ten przyjęty przez apelującego, byłoby bowiem sprzeczne z podstawowymi zasadami dowodzenia określonymi w ustawie karnej procesowej. Z kolei nawiązując do relacji przedstawionej przez S. W., autor omawianej apelacji, de facto, ogranicza się tylko do jednego, takiego to oto stwierdzenia: „nie ma wątpliwości co do tego, że ratując siebie P. J. był skłonny kłamać. Podobną „ratunkową” postawę zaprezentował S. W.” (strona 3 apelacji).

W obliczu tego rodzaju argumentów, wystarczającym staje się więc stwierdzenie, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wyjaśnień P. J. i S. W., odpowiada tym wszystkim wskazaniom, o których mowa w art. 7 k.p.k., a to w konsekwencji powoduje, że ocena ta korzysta z ochrony przewidzianej w tym przepisie. W przekonaniu o słuszności tej tezy utwierdzają zaś zeznania N. T., które obok wyjaśnień P. J., wskazują na to, że T. K. (1) również brał udział w przestępstwie przypisanym mu w punkcie 44 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Obróńca oskarżonego, stwierdzając, (...) że oprócz wyjaśnień P. J. brak jest konkretnych dowodów dotyczących pierwszego z nich (rozbój dokonany w dniu 17 sierpnia 2014 r. – uwaga Sądu Apelacyjnego), przechodzi natomiast do porządku nad tym, że w dniu 17 sierpnia 2014 r., N. T., a i również J. W. (1), przebywały w domu P. J., który to był swego rodzaju „bazą wypadową” dla oskarżonych, w tym także T. K. (1), którzy w tym właśnie dniu dokonali przestępstwa z pokrzywdzeniem A. S. (1) i S. S. Zeznania N. T. dowodzą zaś, że oskarżeni, w tym również T. K. (1), najpierw się organizowali do wspólnego, zdaniem świadka, przestępczego przedsięwzięcia, następnie opuścili miejsce pobytu, po czym doń powrócili i pospiesznie wszyscy, w tym także N. T. i J. W. (1), wyjechali z domu P. J. A zatem, taka a nie inna treść zeznań N. T. jedynie wspiera przekonanie, że wyjaśnienia P. J. są wiarygodne. W przekonaniu tym, a także w przekonaniu o autentycznym charakterze wyjaśnień S. W. w odniesieniu do roboju, który zaistniał w dniu 4 października 2015 r. utwierdza również kontekst uwarunkowań faktycznych, które to zmaterializowały się bezpośrednio po dokonaniu tego roboju. Trzeba bowiem zaakcentować, że bezpośrednio po jego popełnieniu przez oskarżonych, wszyscy oni, za wyjątkiem S. W., zostali zatrzymani przez policję. Konkretyzując, zatrzymany został również T. K. (1), a w trakcie zrealizowanych wówczas czynności ujawniono przy oskarżonych broń palną oraz pieniądze będące przedmiotem dokonanego przez nich roboju. A zatem, w kontekście przytoczonych uwarunkowań faktycznych oraz dowodowych nie ulega wątpliwości, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wiarygodności wyjaśnień P. J. i S. W., a w konsekwencji wyjaśnień T. K. (1), jest bezbłędna. Natomiast informacje odzwierciedlone w zeznaniach funkcjonariuszy policji (M. C. (2) k.57-59, k.168-170, k.648-651 załącznika (...), k.10763-10765, J. B. k.237-238, k.657-659 załącznika nr 1, k.10765verte-10766verte, Ł. P. k.150-151, k.652-653 załącznika (...), k.10761verte-10763, R. K. k.654-655 załącznika (...), k.11574-11577), którzy przed śmiercią J. W. (1) i co istotne z jej inicjatywy, prowadzili z nią pozaprocesowe rozmowy, tak jak zeznania N. T., jedynie utwierdzają w pewności, że wyjaśnienia P. J. i S. W. są autentyczne.

Fakt, że R. K. przedstawił w swoich zeznaniach takie szczegóły rozmów, o których nie wspomniał M. C. (2), na przykład, że J. W. (1) była zdenerwowana, czy w niektórych momentach „wycofana”, z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie stanowi, bo nie może stanowić podstawy do przyjęcia takiej tezy, a właściwie sugestii, którą w uzasadnieniu apelacji formułuje jej autor, a mianowicie, że zeznania wyżej wymienionych osób są niewiarygodne.

Ustosunkowując się do twierdzenia skarżącego, że „po zatrzymaniu oskarżonych w 2015 r. dokonano niejako kalki zarówno co do przebiegu planowania jak i składu osobowego przenosząc te ustalenia na pierwszy napad”, już w tym miejscu należy zauważyć, że spośród oskarżonych, którzy dokonali rozboju w dniu 17 sierpnia 2014 r., w tym, który zmateriałizował się w dniu 4 października 2015 r. nie uczestniczył A. S. (2). Natomiast w popełnieniu tego przestępstwa brali udział R. W. i S. W., którzy to nie uczestniczyli w rozboju w dniu 17 sierpnia 2014 r. A zatem, już choćby z tych powodów cytowane wcześniej twierdzenie skarżącego należy traktować w kategoriach nieporozumienia. Identyfikacyjny charakter posiadają także uwagi apelującego, w ramach których formułuje on sugestię, że T. K. (1) nie popełnił przestępstwa przypisanego mu w punkcie 43 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, to jest przestępstwa stypizowanego w art. 258 § 2 k.k. Bezbłędnie ocenione przez Sąd Okręgowy dowody i poprawnie poczynione ustalenia faktyczne nie pozostawiają bowiem wątpliwości, że T. K. (1) musiał co najmniej przewidywać i w efekcie godził się na to, że przestępstwa, w popełnieniu których uczestniczył urzeczywistnił się w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej i to grupy posiadającej zbrojny charakter.

Z wyjaśnień P. J. oraz S. W. wyłania się bowiem obraz dobrze zorganizowanej grupy, którą tworzyły więcej niż trzy osoby, dodać trzeba grupy posiadającej określoną hierarchię i kierownictwo, które to członkowie, co również istotne, dysponowali i posługiwali się bronią palną. Fakt, że T. K. (1) uczestniczył w popełnieniu tylko dwóch spośród wielu przestępstw, które urzeczywistniły się w ramach działalności grupy przestępczej, jest zupełnie indyferentny z punktu widzenia stanu jego świadomości co do uczestnictwa w tej grupie. Stopień zorganizowania przestępczych działań, w których brał udział, łączna ilość uczestniczących w tych działaniach osób oraz kierowanie tymi działaniami przez R. M., to wystarczające elementy do przyjęcia tego, o czym była mowa powyżej, a mianowicie, że T. K. (1) co najmniej przewidywał, bo z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania, musiał przewidywać, że jest ogniwem zorganizowanej struktury przestępczej o charakterze zbrojnym, i że to w ramach tej struktury urzeczywistnił się ostatecznie dokonane przez niego przestępstwa.

Reasumując, stwierdzić więc należy, że swego rodzaju oczywistością jest to, że T. K. (1), obok przestępstw stypizowanych w art. 280 § 2 k.k., popełnił również to przewidziane w art. 258 § 2 k.k.

Odnosząc się do alternatywnie sformułowanego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmiernej surowości kar wymierzonych oskarżonemu, oczywiście nie sposób nie zauważyć tego na co zwraca uwagę autor tej apelacji, a mianowicie, że T. K. (1) „(...) nie brał udziału w towarzyskich spotkaniach oskarżonych czy też w wyjazdach zagranicznych (...)”, a ponadto, „(...) nie postawiono mu

	zarzutów udziału w handlu narkotykami, prowadzeniu agencji towarzyskich czy też podpaleniach.” (strona 8 apelacji). Rzecz jednak w tym, że „spotkania towarzyskie”, czy też „wyjazdy zagraniczne” nie stanowią istoty przestępstwa określonego w art. 258 § 2 k.k. Co więcej, są one zupełnie obojętne dla bytu tego przestępstwa. Natomiast istotne dla owego bytu, a także, a właściwie przede wszystkim, dla oceny stopnia szkodliwości społecznej omawianego, a przypisanego oskarżonemu przestępstwa jest to, że struktura przestępcza, w której uczestniczył T. K. (1) posiadała trwałą i wysoko zorganizowany charakter, co w konsekwencji powoduje, że wysoki jest również stopień szkodliwości społecznej analizowanego czynu. Jeśli zaś chodzi o uwagi skarżącego traktujące na temat roli oskarżonego we wspomnianej strukturze, to stwierdzenie apelującego, że T. K. (1) był tylko kierowcą, w rzeczywistości wcale nie minimalizuje tej roli. Ona to przecież nie była przypadkowa, a wręcz przeciwnie wynikała z ustalonego między oskarżonymi podziału czynności, które każdy z nich miał zrealizować i finalnie zrealizował. Wskazać też trzeba, że te czynności, które urzeczywistnił T. K. (1) w żadnym razie nie posiadały marginalnego znaczenia. Dzięki nim było bowiem możliwe szybkie oddalenie się oskarżonych z miejsca zdarzenia, a właściwie zdarzeń, a w trakcie ich trwania, swego rodzaju „czuwanie” nad niezakłóconą realizacją przestępczego przedsięwzięcia. A zatem, wbrew sugestii skarżącego, rola w tym przedsięwzięciu T. K. (1) wcale nie obniża stopnia jego winy. Ten bez wątpienia jest wysoki, podobnie jak wysoki jest stopień szkodliwości społecznej przestępstw dokonanych przez oskarżonego. Jeśli zaś obok tych uwarunkowań uwzględni się te będące wyznacznikami jego warunków i właściwości osobistych, w tym między innymi fakt dwukrotnej uprzedniej karalności T. K. (1) (k.15854-15855), to jako oczywisty jawi się wniosek, że kary wymierzone wymienionemu, zarówno te jednostkowe, jak i łączne, nie rażą niewspółmierną surowością.		
	Wniosek		
	O uchylenie zaskarżonego wyroku co do T. K. (1) i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Wniosek jest niezasadny z przyczyn, o których mowa powyżej.		
3.4.	Apelacja obrońcy R. M.: – obraza przepisów postępowania, tj. <u>art. 7 k.p.k.</u>, poprzez dowolną ocenę jako w pełni wiarygodnych wyjaśnień P. J., co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego przestępstw opisanych w punktach IV i V części wstępnej wyroku, a zakwalifikowanych z <u>art. 148 § 2 pkt 3 k.k.</u>; – obraza przepisów postępowania, tj. <u>art. 7 k.p.k.</u>, poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego R. M. i odmówienie im wiarygodności, co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	

	faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego przestępstw opisanych w punktach IV, V, IX, X, XI części wstępnej wyroku, a zakwalifikowanych <u>z art. 148 § 2 pkt 3 k.k.</u> (czyny IV i V) oraz <u>z art. 14 § 1 k.k.</u> w zw. z <u>art. 148 § 2 pkt 2 k.k.</u> (czyny IX - XI); – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na dowolnym ustaleniu, że oskarżony R. M. posiadał informacje, jakoby J. W. (1) kontaktowała się z policją, podczas gdy zeznająca na te okoliczności N. T. wskazała, że to z nią, a nie z J. W. (1) R. M. chciał się skontaktować, bowiem J. W. (1) miała sugerować oskarżonemu R. M., że to N. T. przekazała informacje na jego temat policji; co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu sprawstwa czynu z <u>art. 148 § 2 pkt 3 k.k.</u>, opisanego w punkcie IV i V części wstępnej wyroku; – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na dowolnym ustaleniu, że oskarżony R. M. usiłował w zamiarze ewentualnym zabić W. M., K. K. (1) i trzecią nieustaloną osobę, co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu sprawstwa czynów z <u>art. 14 § 1 k.k.</u> w zw. z <u>art. 148 § 2 pkt 2 k.k.</u>, opisanego w punkcie IX - XI części wstępnej wyroku; – obraza przepisów postępowania tj. <u>art. 5 § 2 k.p.k.</u> poprzez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego R. M. obiektywnie istniejących wątpliwości, które nie zostały usunięte w postępowaniu dowodowym, a dotyczących rzeczywistego udziału oskarżonego w zarzucanych mu czynach i jego obecności na miejscu tych zdarzeń, w sytuacji gdy jedyny dowód obciążający to niewiarygodne i niekonsekwentne wyjaśnienia współoskarżonego P. J. Alternatywnie, – rażąca niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności, co skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego łącznej kary dożywotniego pozbawienia wolności, rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej grzywny, jak i zasądzonych na podstawie <u>art. 46 § 1 k.k.</u> obowiązków naprawienia szkód i zadośćuczynień, jak i pozostałych środków karnych poprzez błędną ocenę zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary, orzeczenie kary nader wysokiej w stosunku do celów, jakie kara winna spełnić.	
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	

Zarzuty oraz argumenty odzwierciedlone w apelacji autorstwa obrońcy R. M. posiadają nad wyraz polemiczny, by nie rzec „spekulacyjny” charakter. Wskazać też trzeba, że w ramach tych zarzutów i argumentów, skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wyjaśnień P. J., a czyniąc to stwierdza, między innymi, że wyjaśnienia te „(...) były zmienne, niespójne oraz sprzeczne z zeznaniami choćby świadka N. T.” (strona 13 apelacji). Rzecz jednak w tym, że formułując tę uwagę, obrońca R. M. nie podejmuje choćby próby wykazania, że relacja P. J. faktycznie posiada wspomniany charakter. Taki stan rzeczy uprawnia więc do sformułowania konstatacji, że argumenty przytoczone w omawianej apelacji posiadają także charakter ogólnikowy. Taka ich specyfika w konsekwencji więc powoduje, że wystarczającym staje się stwierdzenie, iż dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena wiarygodności wyjaśnień P. J. jest bezbłędna. Przekonania tego nie zmienia zaś postawa procesowa P. J., która finalnie doprowadziła do tego, że Sąd merit kształtując wymiar kar orzeczonych wobec wymienionego, zastosował instytucję przewidzianą w art. 60 § 3 k.k. Przeciwnie, owa postawa jedynie utwierdza w tym, że wyjaśnienia P. J. są wiarygodne, bo przecież tylko taki ich charakter daje asumpt do urzeczywistnienia w procesie orzekania wspomnianej instytucji. Dodać też trzeba, że wyjaśnienia, o których mowa, od momentu gdy P. J. ujawnił w nich R. M. i A. S. (2) jako sprawców przestępstw opisanych w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku, są niezienne. Natomiast nawiązując do stwierdzenia apelującego, że P. J. „(...) po przebudzeniu w swoim domu w G. zobaczył dwa ciała i dalej poszedł spać”, co zdaniem skarżącego „(...) nie jest psychologicznie uzasadnione” (strona 11 apelacji), wypada zaakcentować, że wynikająca z wyjaśnień P. J. (k.1443-1447) chronologia tych okoliczności była zupełnie inna. Po przebudzeniu się wymienionego, ciała pokrzywdzonych znajdowały się w pokoju na piętrze. Następnie, P. J. i R. M. pojechali do S., by tam pozostawić samochód, którym przyjechali J. W. (1) i A. Z. (1). W drodze powrotnej do G., P. J. pozostał na targowisku w O., a R. M. udał się do domu P. J. Gdy po kilku godzinach przyjechał tam P. J., ciała pokrzywdzonych były zawinięte w folię i znajdowały się na parterze mieszkania. Następnie, P. J. spożywał alkohol i palił marihuanę, po czym, a było to już w godzinach nocnych, zasnął. Gdy następnego dnia rano obudził się, ciało w mieszkaniu już nie było. Natomiast odnosząc się do kolejnej uwagi skarżącego, iż dziwi jakkolwiek brak reakcji ze strony P. J., trzeba po raz który odwołać się do jego wyjaśnień. Wynika z nich, że po stwierdzeniu, że J. W. (1) i A. Z. (1) nie żyją, P. J., jak to ujął, wpadł w szok, w furję, zaś R. M. powiedział do niego, „(...) żeby nic się nie odzywał na ten temat, bo skończy jak oni (...)” oraz, że ma się wziąć w garść, bo w przeciwnym razie pójdzie w piach również, bo oni, to jest R. M. i A. S. (2) nie mają nic do stracenia. R. M. oznajmił również P. J., że on również w tym, to jest w pozbawieniu życia pokrzywdzonych, uczestniczy i z nimi to zrobił. A zatem, przytoczony pokrótce a wynikający z wyjaśnień P. J., kontekst uwarunkowań faktycznych jest zgoła odmienny od tego, którego istnienie sugeruje autor omawianej apelacji. Natomiast odnosząc się do uwagi traktującej na temat remontu domu P. J. wskazać należy, że z jego wyjaśnień (k.5149-5152) wprost wynika, iż remont ten rozpoczął się kilka dni po pozbawieniu życia J. W. (1) i A. Z. (1), a konieczność jego przeprowadzenia wiązała się z tym, że w pomieszczeniach na piętrze domu, na podłodze i ścianach znajdowały się liczne ślady krwi.

A zatem, P. J. nie ukrywał, że to pozostałe na miejscu przestępstw ślady świadczące o zaistnieniu tych przestępstw były powodem, dla którego przeprowadził remont mieszkania. Ów fakt, sam przez się, nie oznacza jednak, że P. J. dokonał przestępstw, których skutkiem była śmierć J. W. (1) i A. Z. (1). Jeśli zaś chodzi o eksponowany przez skarżącego rzekomy motyw przestępczego działania P. J., to wypada zaakcentować, a wynika to z zeznań N. T. (k.10397-1040verte), że P. J. i J. W. (1) pozostawali w stosunkach przyjacielskich. Potwierdzeniem tego jest choćby to, że wymienieni oraz towarzyszący J. W. (1) A. Z. (1), spotkali się towarzysko w domu P. J. Czyniąc te uwagi wskazać też trzeba na inną okoliczność, a właściwie na informację, której źródłem są zeznania P. O. (k.12505-12509), a mianowicie, że kwestionowanie przez J. W. (1) ojcostwa P. J. co do syna P. nie zrodziło pomiędzy nimi (pomiędzy J. W. (1) i P. J.) jakiegokolwiek konfliktu. Konflikt, aczkolwiek na zupełnie innym tle, istniał zaś pomiędzy J. W. (1) i R. M. Jego źródłem było zaś to, że R. M., a i również A. S. (2) czerpali zyski z nierządu kobiet, a jedna z nich, to jest K. M. została partnerką, a następnie żoną R. M. Natomiast konsekwencją owego konfliktu było zaś to, że w trakcie zainicjowanych przez J. W. (1) spotkań z funkcjonariuszami policji, ta ujawniła okoliczności przestępstwa dokonanego przez R. M. w dniu 17 sierpnia 2014 r. (czyn opisany w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku). Co prawda z zeznań N. T. w istocie wynika, że początkowo R. M. przypuszczał, iż źródłem informacji na temat wspomnianych okoliczności jest właśnie N. T., niemniej jednak po jej rozmowie telefonicznej z J. W. (1) oraz rozmowie z R. M. kwestia, jak ujął to skarżący, „donosicielstwa” została wyjaśniona w ten sposób, że to nie N. T. przekazała organom ścigania wspomniane informacje. Zeznania wymienionej, a także zeznania P. O., A. S. (3) (k.12204- 12207verte) oraz K. W. (3) (k.225-227 załącznik (...), k.1054verte-1054) dowodzą jednocześnie, że R. M. kierował wobec J. W. (1) groźby, zaś ta wyrażała z tego powodu obawy, że groźby te zostaną spełnione. A zatem, w tym kontekście uwarunkowań faktycznych i dowodowych nie ulega wątpliwości, że R. M. musiał wiedzieć i wiedział, że to nie kto inny, lecz J. W. (1) jest osobą, która ujawniła organom ścigania informacje na temat przestępstwa, o którym mowa powyżej. Jeśli zaś chodzi o odzwierciedlone w zeznaniach N. T. i P. O. wypowiedzi P. J., że „kobieta chłapała jęzorem i trzeba było ją uciszyć” (vide: zeznania P. O. k.12505-12509), to rzecz jasna zawierają one sugestię, że P. J. był zorientowany, albo inaczej, co najmniej przewidywał, że działania R. M. i A. S. (2) doprowadzą, czy też mogą doprowadzić do śmierci J. W. (1) i A. Z. (1), bądź też, że to sam P. J. pozbawił życia wymienionych. Rzecz jednak w tym, że wśród dostępnych i wyczerpująco zgromadzonych przez Sąd Okręgowy dowodów, nie ma ani jednego, który mógłby stanowić podstawę do przekucia owej sugestii w niebudzący wątpliwości fakt. Innymi słowy, w zgromadzonym materiale dowodowym nie sposób doszukać się takiego dowodu, który wskazywałby na to, że zamiar towarzyszący działaniu P. J. sięgał tak daleko, iż obejmował on również śmierć J. W. (1) i A. Z. (1), a ściślej, że zostanie ona spowodowana w następstwie działania R. M. i A. S. (2). Przytoczona wcześniej wypowiedź, sama przez się, z oczywistych względów nie może stanowić takowej podstawy, bo tak jak wspomniano to wcześniej, jest ona tylko nieznajdującą dowodowego rozwinięcia sugestią. Natomiast inaczej rzecz się ma w przypadku sprawstwa i winy w zakresie omawianych przestępstw R. M., a i A. S. (2) również. Na owo sprawstwo wskazuje bowiem konkretny dowód, a mianowicie wyjaśnienia

P. J., które Sąd pierwszej instancji ocenił przy zachowaniu wskazań przewidzianych w art. 7 k.p.k., i na tej podstawie sformułował bezbłędną konstatację, iż wyjaśnienia te są wiarygodne. Bez wpływu na tę ocenę pozostaje zaś to na co zwraca uwagę autor apelacji, to jest to, że P. J. jest „(...) aktywnym neonazistą, był karany, jest inicjatorem napadów, handlu bronią.” (strona 14 apelacji). Abstrahując od tego, że w realiach niniejszej sprawy P. J. nie był inicjatorem napadów, wypada zaakcentować, że w aspekcie dowodowym tej sprawy, wymienione okoliczności są zupełnie indyferentne dla oceny wiarygodności wyjaśnień P. J. W podsumowaniu dotychczas zaprezentowanych uwag wypada więc jedynie powtórzyć, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena autentyczności wyjaśnień P. J. jest bezbłędna i taki sam, to jest bezbłędny charakter posiada poczynione na podstawie tej oceny ustalenie, że to nie kto inny, lecz wyłącznie R. M. i współdziałający z nim A. S. (2) pozbawili życia J. W. (1) i A. Z. (1).

Ustosunkowując się do drugiej części argumentów przytoczonych w uzasadnieniu omawianej apelacji, to jest tych traktujących na temat strony podmiotowej przestępstw opisanych w punktach IX, X i XI części wstępnej zaskarżonego wyroku, na wstępie wypada zauważyć, że w ramach tych argumentów skarżący lansuje tezę, którą to można ująć następująco: jeżeli sprawca przestępstwa przeciwko mieniu napotyka na trudności w realizacji przestępczego zamiaru, a w celu ich usunięcia podejmuje również działania, które są skierowane przeciwko życiu bądź zdrowiu innej osoby, to wówczas działania te nie są objęte chociażby ewentualnym zamiarem uszkodzenia ciała bądź pozbawienia życia, lecz zamiarem towarzyszącym sprawcy od początku, to jest zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej. Teza ta tylko częściowo jest trafna, bo w istocie w sytuacji, o której mowa, ogół działań podjętych i zrealizowanych przez opisanego wcześniej sprawcę, finalnie zmierza do tego, by osiągnął on korzyść majątkową. Rzecz jednak w tym, że w przypadku gdy sprawca przestępstwa przeciwko mieniu, dążąc do osiągnięcia zamierzonego celu, niejako „po drodze” dokonuje przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, to wbrew sugestii skarżącego, ocena zamiaru z jakim popełnia to przestępstwo następuje na podstawie tych samych kryteriów, które miałyby zastosowanie gdyby owo przestępstwo zostało dokonane singularnie. Konstatacja ta, zdaniem Sądu odwoławczego, jest tak oczywista, że zbędnym jest przekonywanie o takim jej charakterze. Natomiast odnosząc zaprezentowane uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy należy przypomnieć i jednocześnie zaakcentować, że R. M. przebywając we wnętrzu budynku hurtowni i mając świadomość, że bezpośrednio za drzwiami wejściowymi do owego budynku znajdują się osoby, które od zewnątrz te drzwi oraz kratę zamknęły, oddał w ich kierunku trzy strzały z broni palnej. Lokalizacja przestrzelin ujawnionych w drzwiach nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony oddał strzały w taki sposób, że ich ewentualnym skutkiem mogła być śmierć pokrzywdzonych. Dodać też trzeba, że oskarżony jest prawidłowo zorientowany na otaczającą go rzeczywistość, a co za tym idzie oczywistym jest, że w przytoczonych a prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy okolicznościach faktycznych, przewidywał, bo musiał przewidywać i godzić się na śmierć osób, które stojąc za drzwiami uniemożliwiały ich otwarcie. W konsekwencji, stwierdzić więc należy, że ustalenie zamiaru, który towarzyszył działaniom R. M. opisanym w punktach IX, X i XI części wstępnej zaskarżonego wyroku nie jest obciążone jakimkolwiek błędem, co w konsekwencji prowadzi

do wniosku, że bezbłędna jest również dokonana przez Sąd pierwszej instancji subsumcja tych działań.

Jeśli zaś chodzi o wymierzoną oskarżonemu karę dożywotniego pozbawienia wolności, bo to właśnie ona pozostaje w zainteresowaniu skarżącego, wypada zaakcentować, że R. M. pozbawił życia dwie osoby, a usiłował pozbawić trzy. Wśród nich była partnerka życiowa oskarżonego, którą ten uśmiercił tylko dlatego, że się z nim rozstała i ujawniła organom ścigania wcześniej popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Uwypuklić też trzeba, że wśród dostępnych dowodów brak jest takich, które wskazywałyby na konkretne okoliczności, z powodu których R. M. pozbawił życia A. Z. (1). W związku z tym uprawniona i zasadna jest teza, że oskarżony uczynił to tylko dlatego, że J. W. (1) po rozstaniu się z nim związała się z A. Z. (1). Natomiast nawiązując do okoliczności przedmiotowych związanych z pozbawieniem życia wymienionych należy podkreślić, że R. M. i współdziałający z nim A. S. (2) działali w sposób zaplanowany, w tym znaczeniu, że ich spotkanie z pokrzywdzonymi zostało zaaranżowane. Jeśli zaś chodzi o same czynności sprawcze, które doprowadziły do zgonu J. W. (1) i A. Z. (1), to oczywiście brak jest dowodów, które wskazywałyby na to, że również i one, a w konsekwencji śmierć pokrzywdzonych były zaplanowane przez oskarżonych. Co więcej, z wiarygodnych wyjaśnień P. J. wynika coś zgoła odmiennego, a mianowicie, że pierwotnym zamierzeniem R. M. było zastosowanie wobec A. Z. (1) przemocy fizycznej o średnim natężeniu, a wobec J. W. (1) groźby karalnej. Nie zmienia to jednak faktu, że ów zamiar w trakcie zdarzenia ewoluował do takiego, który skłonił oskarżonego oraz A. S. (2) do podjęcia czynności uśmiercających J. W. (1) i A. Z. (1). Ich realizacja była zaś ułatwiona, jako że R. M. oraz A. S. (2) urzeczywistnili te czynności w trakcie spoczynku nocnego pokrzywdzonych. Zaakcentować również należy, że po popełnieniu przestępstw dokonanych z pokrzywdzeniem J. W. (1) i A. Z. (1), R. M. oraz A. S. (2) ukryli ciała pokrzywdzonych oraz samochód, którym ci przyjechali do G., a ponadto, nad wyraz realną w zaistniałych okolicznościach groźbą pozbawienia życia skierowaną do P. J., R. M. wpłynął na jego postawę tak, że dopiero w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzonego w niniejszej sprawie P. J. ujawnił, że to R. M. i A. S. (2) pozbawili życia J. W. (1) i A. Z. (1).

Wszystkie te okoliczności, jak również warunki i właściwości osobiste R. M., a więc jego uprzednia wielokrotna karalność, nad wyraz lekceważący stosunek wobec obowiązujących zasad współżycia społecznego i porządku prawnego, czego wyrazem jest nie tylko wspomniana uprzednia karalność oskarżonego, ale również podejmowanie przestępczych działań i to działań o wysokim stopniu szkodliwości społecznej bez żadnych skrupułów i refleksji, dają asumpt do twierdzenia, że kary dożywotniego pozbawienia wolności wymierzone R. M. za popełnienie przestępstw opisanych w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku, są karami sprawiedliwymi. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmienia podnoszony w apelacji fakt, a mianowicie, że oskarżony założył rodzinę. Trudno bowiem okoliczność tę zakwalifikować do katalogu tych, które mogą łagodzić wymiar kary, a w przypadku oskarżonego, owa okoliczność tym bardziej nabiera indyferentnego charakteru jeśli się zważy, na to, że pomimo tego, iż tworzył rodzinę z J. W. (1), to nie stanowiło to dla niego przeszkody, by pozbawić ją życia.

	W podsumowaniu należy skonkludować, że wyrażone w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie kształtujące wymiar kar orzeczonych wobec R. M., zarówno jednostkowych, jak i łącznej, a także wymiar środków karnych oraz środków kompensacyjnych nie jest dotknięte uchybieniem przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k.		
	Wniosek		
	O zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do R. M., bądź uchylenie go w tej części i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Wnioski są niezasadne z powodów zaprezentowanych powyżej.		
3.5.	Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych T. K. (2) i A. K.: 1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że zakresem świadomości i zamiaru P. J. było wyłącznie udzielenie pomocy do przestępstwa spowodowania uszczerbku na zdrowiu A. Z. (1) oraz przestępstwa zmuszenia J. W. (1) do określonego zachowania przy użyciu przemocy, w sytuacji gdy ustalenie to poczyniono wyłącznie na podstawie wyjaśnień samego oskarżonego, zaś z zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego, wynika iż P. J. musiał uświadamiać sobie dalej idące zamiary R. M. i A. S. (2) oraz godzić się na ułatwienie ich realizacji; 2. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 11 § 1 k.k., poprzez skazanie oskarżonego za dwa przestępstwa opisane w pkt XLII i XLIII części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy zachowanie oskarżonego w tym zakresie stanowi jeden, ten sam czyn, na szkodę A. Z. (1) oraz J. W. (1); 3. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za przestępstwa opisane w pkt XLII, XLIII oraz XLIV części wstępnej wyroku, w szczególności wskutek niezasadnego zastosowania do tych czynów nadzwyczajnego złagodzenia kary opisanego w art. 60 § 4 k.k. i orzeczenie na tej podstawie kar jednostkowych grzywny, a w konsekwencji także rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej; 4. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 46 § 1 i 2 k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia zadośćuczynienia albo nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych oraz osób bliskich zmarłej J. W. (1).	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	

	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów wyspecyfikowanych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych T. K. (2) i A. K., na wstępie wypada zauważyć, że autor tej apelacji stara się przekonać, że działaniom P. J. opisanym w punktach XLII i XLIII części wstępnej kwestionowanego wyroku towarzyszył zamiar dalej idący niż ten ustalony przez Sąd Okręgowy, a mianowicie, zamiar pozbawienia życia J. W. (1) i A. Z. (1). Lektura części motywacyjnej omawianego w tym miejscu środka odwoławczego pozwala się zaś zorientować, że podejmując wspomnianą próbę, skarżący formułuje wnioski, które nie posiadają kategorię charakteru, a w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, de facto, są jedynie hipotezami, przypuszczeniami, czy innymi słowy, sugestiami. Taka ich specyfika sprawia, że z łatwością można je zdyskwalifikować, poprzez inne, równie prawdopodobne sugestie, czy hipotezy. Aby nie być w tej materii gołosłownym należy więc przypomnieć, że skarżący wskazuje, iż P. J. jako członek zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez R. M. znał oskarżonego oraz A. S. (2) „(...) jako brutalnych, pozbawionych skrupułów kryminalistów, nie wahających się przed użyciem siły, aż do zabójstwa włącznie. Wiedział także (...), że R. M. i A. S. (2) posługują się bronią palną. Wiadomym mu było także, że R. M. skonfliktował się z J. W. (1), która odeszła od niego i z obawy o siebie unikała z nim kontaktów, a nadto, że związała się z innym mężczyzną.” (strona 4 apelacji). Ten przytoczony przez skarżącego stan wiedzy P. J. jest swego rodzaju oczywistością. Rzecz jednak w tym, że niejako w odpowiedzi na wyłaniającą się z tego stanu wiedzy P. J. sugestię, że co najmniej mógł on przewidzieć, iż R. M. pozbawi życia pokrzywdzonych, można sformułować inną, przeciwną a równie prawdopodobną sugestię, że P. J., pomimo wspomnianej wiedzy, mógł przypuszczać, że R. M. jednak nie pozbawi życia pokrzywdzonych. Tego rodzaju przypuszczenie zasadza się zaś na tak samo, a może nawet bardziej racjonalnych przesłankach, niż sugestia wskazana w apelacji. J. W. (1) była bowiem wieloletnią partnerką życiową oskarżonego, wspólnie zamieszkiwali i wspólnie wychowywali dzieci. Co więcej, była również beneficjentem korzyści majątkowych, które z popełnionych przestępstw osiągał R. M. A zatem, stosując zobiektywizowane kryterium oceny tych uwarunkowań, można sformułować równie uprawnioną hipotezę, że właśnie z powodu tych uwarunkowań, P. J. mógł przypuszczać, że R. M. nie pozbawi życia J. W. (1) i jej partnera. Natomiast nawiązując do kolejnych uwag apelującego, a mianowicie, że „nie zasługuje na wiarę twierdzenie jakoby cały ten czas (czas w którym zaistniały przestępstwa – uwaga Sądu Apelacyjnego) oskarżony (P. J. – uwaga Sądu Apelacyjnego) przespał w innym pomieszczeniu” (strona 4 apelacji) oraz, że „nie jest możliwym aby w jednym pomieszczeniu takiego budynku (budynek o małej powierzchni i małej kubaturze – uwaga Sądu Apelacyjnego) rozgrywał się dramat o wyżej opisanych skutkach i śladach, w drugim zaś przebywał nieświadomy niczego oskarżony” (strona 5 apelacji), wypada zauważyć, że z niekwestionowanych w tym zakresie przez skarżącego wyjaśnień P. J. wynika, że po powrocie do domu niezwłocznie położył się spać, przy czym, co istotne, znajdował się on wówczas w stanie nietrzeźwości i to znacznego stopnia. Doświadczenie życiowe, a i również orzecznicze Sądu odwoławczego podpowiada zaś, że w takiej sytuacji, nie można wykluczyć,	

iż w trakcie działań sprawczych realizowanych przez R. M. i A. S. (2), P. J. faktycznie spał i nie słyszał odgłosów wspomnianych działań. Jeśli zaś chodzi o zachowanie P. J. po popełnieniu przestępstw, to wypada przypomnieć, że oskarżony miał świadomość tego, że w nocy do jego domu przybędą R. M. i A. S. (2), a po przebudzeniu się miał również świadomość tego, że J. W. (1) i A. Z. (1) nie żyją, zaś sprawcami ich śmierci są R. M. i A. S. (2). Zwracając na to uwagę należy jednocześnie uwypuklić to, o czym była już mowa przy okazji omawiania apelacji obrońcy R. M., a mianowicie, że po stwierdzeniu, że J. W. (1) i A. Z. (1) nie żyją, P. J., jak to ujął, wpadł w szok, w furję, zaś R. M. powiedział do niego, „(...) żeby nic się nie odzywał na ten temat, bo skończy jak oni (...)” oraz, że ma się wziąć w garść, bo w przeciwnym razie pójdzie w piach również, bo oni, to jest R. M. i A. S. (2) nie mają nic do stracenia. R. M. oznajmił także P. J., że on również w tym, to jest w pozbawieniu życia pokrzywdzonych, uczestniczy i z nimi to zrobił. Zważywszy na to, że brak jest dowodowych podstaw do kwestionowania prawdziwości tych twierdzeń P. J., należy więc wskazać, że to właśnie stan odzwierciedlony w tych twierdzeniach, a niezależnie od niego, istniejąca cały czas u P. J. wola popełniania przestępstw przeciwko mieniu oraz przestępstw stypizowanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, a także przełamana dopiero w toku postępowania prowadzonego w przedmiotowej sprawie, solidarność przestępcza istniejąca pomiędzy oskarżonymi, tłumaczą eksponowane przez skarżącego, zachowanie P. J.

W podsumowaniu dotychczas zaprezentowanych argumentów stwierdzić więc trzeba, że zarzut wyspecyfikowany w punkcie 1 apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustosunkowując się do zarzutu przedstawionego w punkcie 2 omawianego środka odwoławczego, najpierw należy poczynić uwagę o charakterze porządkowym i w konsekwencji wskazać, że jest on ukierunkowany raczej na korzyść a nie na niekorzyść oskarżonego. Abstrahując jednak od tego, trzeba zauważyć, że autor apelacji nie tylko nie zgłębia, ale w ogóle nie rozwija zagadnienia, które jest przedmiotem owego zarzutu, w związku z czym, należałoby się jedynie domyślać jakie racje legły u podstaw jego sformułowania. Nie jest to zaś rolą Sądu odwoławczego, tym bardziej, że ewentualne a wspomniane domysły mogą doprowadzić do zniekształcenia intencji apelującego. Z tych więc powodów zarzut, o którym mowa nie został uwzględniony.

Rozważania wywołane zarzutem opisanym w punkcie 3 apelacji należy rozpocząć od stwierdzenia, że oczywistością jest to, iż w przypadku zbiegu podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary albo obostrzenie kary albo wymierza ją w granicach ustawowego zagrożenia. O tym stanowi bowiem, trafnie wskazany przez skarżącego przepis art. 57 § 2 k.k. Przywołując go, apelujący nie przytacza jednak jakichkolwiek argumentów, czy okoliczności, które uzasadniałyby wniosek, że zastosowanie wobec P. J. nadzwyczajnego złagodzenia kary jest niezasadne. Co więcej, na stronie 7 omawianej apelacji jej autor wskazuje, że postawę P. J., w tym przede wszystkim ujawnienie przez niego miejsca ukrycia zwłok należy poczytywać na korzyść wymienionego. Co prawda uwagę tę skarżący formułuje na poparcie twierdzeń, które mają przekonać, że brak jest podstaw do takiej redukcji kary jakiej w ramach jej nadzwyczajnego złagodzenia dokonał Sąd meriti, to jednak nie zmienia to faktu, że sam skarżący dostrzega, iż wyjaśnienia P. J. posiadają

istotne i to wielopłaszczyznowe znaczenie, a mianowicie znaczenie, między innymi, dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, czy też znaczenie, w ujęciu ogólnoludzkim, dla rodzin osób, które zostały pozbawione życia (wskazanie miejsc ukrycia ich zwłok). W konkluzji, wystarczającym więc staje się stwierdzenie, że postąpienie Sądu Okręgowego polegające na nadzwyczajnym złagodzeniu kar wymierzonych P. J. zasługuje na aprobatę. Natomiast ustosunkowując się do uwagi apelującego, że kary grzywny orzeczone wobec P. J. w związku z popełnieniem przez niego przestępstw opisanych w punktach XLII, XLIII i XLIV części wstępnej zaskarżonego wyroku, a więc przestępstw stypizowanych w art. 157 § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k., stanowią „(...) sankcję całkowicie nieadekwatną i niewspółmierną do przypisanych czynów” (strona 7 apelacji), należy przypomnieć, że wszystkie one zagrożone są karą pozbawienia wolności, której dolna granica ustawowego zagrożenia jest niższa od roku. W takiej zaś sytuacji, zgodnie z treścią art. 60 § 6 pkt 4 k.k. w brzmieniu tego przepisu obowiązującym w dacie orzekania przez Sąd pierwszej instancji, nadzwyczajne złagodzenie kary pozbawienia wolności polega na wymierzeniu grzywny albo kary ograniczenia wolności. W związku z tym, sięgnięcie przez Sąd Okręgowy po pierwszą z tych kar było i jest jak najbardziej zasadne. Jeśli zaś chodzi o wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego, zarówno tych jednostkowych, jak i łącznych, to już w tym miejscu stwierdzić należy, że nie rażą one niewspółmierną łagodnością. Wyrażając w tej materii odmienny pogląd autor omawianej apelacji nie wskazuje zaś okoliczności, które stricte decydują i w analizowanym przypadku zadecydowały o wymiarze kary grzywny, lecz odwołuje się do „wagi” rozpoznawanej sprawy i ogólnie do następstw zachowania oskarżonego. Rzecz jednak w tym, że o wymiarze kary orzeczonej za konkretne przestępstwo decyduje nie „waga” sprawy, lecz „waga” owego przestępstwa, a więc, między innymi, stopień jego szkodliwości społecznej. Natomiast nawiązując do następstw zachowania oskarżonego, wypada przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 20 k.k. każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających. W związku z tym, w kategoriach nieporozumienia należy traktować sformułowane na stronie 7 apelacji twierdzenie apelującego, że wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego posiada sam fakt śmierci J. W. (1) i A. Z. (1) „(...) niezależnie od tego czy z zamiarem czy pomimo braku zamiaru po stronie P. J.” Ów zamiar, dodać trzeba prawidłowo zdefiniowany przez Sąd Okręgowy, z punktu widzenia rozstrzygnięcia podjętego wobec P. J. posiada właśnie fundamentalne znaczenie, bo jakkolwiek rację ma skarżący, że zachowanie P. J. stworzyło współoskarżonym sposobność do dokonania zbrodni pozbawienia życia pokrzywdzonych, to jednak nie to było zamierzeniem P. J. gdy urzeczywistnił wspomniane zachowanie. W tej sytuacji, dokonanie oceny stopnia szkodliwości społecznej tego zachowania w sposób proponowany przez skarżącego, to jest przez pryzmat śmierci J. W. (1) i A. Z. (1) spowodowanej działaniem R. M. i A. S. (2), nie jest możliwe, a zważywszy na treść art. 20 k.k., rzec nawet trzeba, że jest prawnie niedopuszczalne.

Ustosunkowując się do zarzutu opisanego w punkcie 4 apelacji, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że wedle bezbłędnie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń, to nie działanie P. J., a działanie R. M. i A. S. (2) było

	bezpośrednią przyczyną śmierci J. W. (1) i A. Z. (1). Co więcej, pozbawienie życia wymienionych w ogóle nie było przedmiotem zamiaru, który towarzyszył działaniu P. J. Zwrócenie na to uwagi jest natomiast konieczne, ponieważ „wymóg bezpośredniości naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego odróżnia karnoprosesowe pojęcie pokrzywdzonego od cywilnoprawnego pojęcia poszkodowanego, czyli osoby, która doznała szkody (zarówno bezpośredniej, jak i pośredniej) w zakresie swoich dóbr prawnie chronionych na skutek zdarzenia szkodzącego. Bezpośredniość ta występuje wówczas, gdy „pomiędzy czynem zawierającym przedmiotowe znamiona przestępstwa, a naruszeniem lub zagrożeniem dobra danego podmiotu nie ma ogniw pośrednich” (P. Hofmański (w:) P. Hofmański (red.), E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks..., t. 1, 2004, s. 283). Czyn sprawcy musi uderzać w dobro prawne pokrzywdzonego lub zagrażać mu wprost, nie zaś za pośrednictwem godzenia w inne dobro.(...)” (teza 19 komentarza do art. 46 k.k., Włodzimierz Wróbel, Andrzej Zoll, System Informacji Prawnej LEX). Kierując się tym, cytowanym zapatrywaniem i w pełni je aprobując, a także mając w polu widzenia ustalenia faktyczne, które są związane z omawianą materią, Sąd odwoławczy nie znalazł więc podstaw do uwzględnienia analizowanego w tym miejscu zarzutu.	
	Wniosek	
	O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej P. J. ☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Wniosek jest niezasadny z przyczyn zaprezentowanych powyżej.	
3.6.	Apelacja obrońcy B. M. i R. W.: W odniesieniu do oskarżonej B. M.: 1. rażąca obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. <u>art. 410 k.p.k.</u> w zw. z <u>art. 4 k.p.k.</u> w zw. z <u>art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.</u> oraz <u>art. 7 k.p.k.</u> poprzez zaniechanie dokonania analizy i oceny materiału dowodowego w sprawie, wskazania dowodów na działanie z zamiarem umyślnym, a powołanie się wyłącznie na dokumenty i dokonane przelew i przekroczenie tym granic swobodnej oceny dowodów i jej dokonanie z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego; 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że B. M. działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej a zarazem udaremnienia wykonania postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym wiedząc o zatrzymaniu i tymczasowym aresztowaniu R. W., któremu przedstawiono zarzut popełnienia tego czynu, jak też o wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym, w sytuacji, gdy nie ma na to żadnego dowodu w zebranych w sprawie materiale dowodowym.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny

	W odniesieniu do oskarżonego R. W.: 3. rażąca obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. <u>art. 410 k.p.k.</u> w zw. z <u>art. 4 k.p.k.</u> w zw. z <u>art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.</u> oraz <u>art. 7 k.p.k.</u> poprzez zaniechanie dokonania analizy i oceny materiału dowodowego w sprawie, a powołanie się wyłącznie na pomówienia współoskarżonego i odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. W. wyłącznie dając wiarę gołosłownym wyjaśnieniom S. W., przekraczając tym granice swobodnej oceny dowodów i jej dokonanie z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego; 4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że R. W. wprowadzał do obrotu środki odurzające i psychotropowe, a w związku z tym skoro brał udział w rozboju – napadzie na hurtownię papierosów i wprowadzał do obrotu środki odurzające i psychotropowe – to działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji, gdy na rzekome udzielenie i wprowadzanie do obrotu środków odurzających i psychotropowych poza pomówieniem przez S. W. nie ma żadnego dowodu w zebranych w sprawie materiale dowodowym; 5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że R. W. posiadał broń palną w postaci pistoletu marki B. (...) (...)kal. (...) mm i amunicję w postaci 21 nabojów kal. (...) mm L. w sytuacji, gdy poza pomówieniem przez S. W., nie ma żadnego dowodu w zebranych w sprawie materiale dowodowym; 6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że R. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco samochodu marki A. (...) nakłonił S. W. do spowodowania zdarzenia będącego podstawą do wypłaty takiego odszkodowania, poprzez podpalenie samochodu w sytuacji, gdy poza pomówieniem przez S. W., nie ma żadnego dowodu w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a wydana po zdarzeniu opinia rzeczoznawcy nie pozostawia wątpliwości, że przyczyną zdarzenia nie było podpalenie, zaś orzekający nie rozstrzygał w zakresie rozbieżności między wynikami opinii; 7. obraza przepisów prawa materialnego, a to <u>art. 258 § 1 k.k.</u>, poprzez niewłaściwą interpretację należącego do znamion strony przedmiotowej znamienia udziału		
--	---	--	--

	w zorganizowanej grupie polegające w szczególności na przyjęciu, że jednorazowy udział R. W. w napadzie decyduje o uznaniu, że działał w ramach zorganizowanej grupy.		
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	Ustosunkowując się do zarzutów dotyczących wyrażonego w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie B. M., w pierwszej kolejności wypada przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., dokonując oceny jakiegokolwiek dowodu sąd obowiązany jest uwzględnić jego treść oraz treść innych dowodów jeśli takowe występują, a ponadto, a w niektórych przypadkach przede wszystkim, musi mieć w polu widzenia zasady logicznego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie inaczej jest i na gruncie sprawy niniejszej, a zwrócenie uwagi na wspomnianą wcześniej oczywistość związaną z oceną dowodów jest konieczne dlatego, że obrońca B. M. akcentuje, iż z wyjaśnień oskarżonej (k.3703-3710, k.3740-3744, k.3805-3809, k.8496-8498, k.10136verte) wynika, że nie wiedziała ona o tym, iż w dniu 12 października 2015 r. zostało wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym grożącej R. W. kary grzywny oraz roszczenia o naprawienie szkody. Skarżąca wskazuje również, że w wyjaśnieniach zwerbalizowanych przez B. M., ta przedstawiła powody dokonania przelewów z rachunku należącego do R. W. Rzeczą jednak w tym, na co trzeba zwrócić uwagę w pierwszym rzędzie, że treść tych wyjaśnień jest wręcz naiwna. Z jednej strony wynika z nich bowiem, że po zatrzymaniu R. W., kwestią ustanowienia dla niego obrońcy zajmowała się jego siostra, z drugiej zaś, wyjaśnienia B. M. wskazują, że wypłacone z rachunku pieniądze w kwocie 22.000 złotych, przekazała na poczet rzekomych kosztów obrony oskarżonego, zupełnie nieznanemu jej mężczyźnie, a ich spotkanie, do którego to doszło „na mieście”, zostało umówione przez osobę, której B. M. nie potrafiła wskazać. A zatem, już choćby taka, a nie inna treść wyjaśnień B. M. materializuje wątpliwość co do ich autentyczności w zakresie celu, dla którego wymieniona wypłaciła z rachunku pieniądze. Natomiast o tym, że wyjaśnienia dotyczące tej kwestii są niewiarygodne przekonuje chronologia, a przede wszystkim zbieżność uwarunkowań faktycznych, które są związane z analizowaną materią. Aby nie być gołosłownym, należy więc przypomnieć, a właściwie nie przypomnieć, lecz zaakcentować, że R. W. został zatrzymany w dniu 4 października 2015 r. o godzinie 22.00 (k.8), a w dniu 5 października 2015 r., o godzinie 19.45, dokonano przeszukania mieszkania B. M. (k.723-724). W dniu 7 października 2015 r. dokonano tymczasowego zajęcia na mieniu R. W. poprzez zajęcie kwoty 500 złotych (k.197a-197b), a w dniu 12 października 2015 r. zapadło postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym należności fiskalnych, których orzeczenie groziło R. W. (k.197e-197g). Przytaczając te okoliczności należy jednocześnie zauważyć, a wynika to z wyjaśnień B. M. (k.8497), że o zatrzymaniu R. W. dowiedziała się w trakcie przeszukania swojego mieszkania, a więc w dniu 5 października 2015 r., następnie informację tę potwierdziła w rozmowie telefonicznej z matką R. W., a potem, jak to oznajmiła „(...) zadziałał internet i pogłoski.” A zatem, od momentu zatrzymania R. W. B. M. wiedziała o postępowaniu prowadzonym przeciwko oskarżonemu. Co więcej, jedną z czynności tego postępowania było przeszukanie mieszkania oskarżonej, w trakcie to którego,		

jak wynika to z wyjaśnień B. M., funkcjonariusze policji dopytywali ją o należący do niej samochód marki O. (...). Mając w polu widzenia przedstawione okoliczności, a także wspomnianą wcześniej treść wyjaśnień oskarżonej, trzeba natomiast uwypuklić to, że przelewów pieniędzy z rachunku R. W. oskarżona zaczęła dokonywać w dniu 16 października 2015 r., a więc 4 dni po wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym. Przelewy te realizowała do dnia 30 października 2015 r., ale tylko dlatego, że była ograniczona ich limitem dziennym ustalonym na kwotę 2000 złotych. A zatem, jak wspomniano to wcześniej, z jednej strony chronologia i zbieżność czasowa zaprezentowanych okoliczności, z drugiej zaś, co również wcześniej wspomniano, naiwny charakter tej części wyjaśnień oskarżonej, która dotyczy celu dokonanych przez nią wypłat, postrzegane w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, zdaniem Sądu odwoławczego, prowadzą do wniosku, że zamierzonym przez B. M. celem jej działania opisanego w punkcie LII części wstępnej zaskarżonego wyroku w istocie było to co ustalił Sąd pierwszej instancji, a mianowicie udaremnienie wykonania postanowienia z dnia 12 października 2015 r. o zabezpieczeniu należności fiskalnych, których orzeczenie groziło R. W. W konsekwencji stwierdzić więc trzeba, że oskarżona wyczerpała swoim zachowaniem znamiona przypisanego jej przestępstwa, co innymi słowy oznacza, że odmienne w tym zakresie stanowisko apelującej jest bezzasadne. Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia przez pryzmat zarzutów, które odnoszą się do odzwierciedlonego w tym orzeczeniu rozstrzygnięcia dotyczącego R. W., w pierwszej kolejności wypada przypomnieć, że przepis art. 455a k.p.k. stanowi, iż nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. A zatem, nawet jeśli uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wzorcowego charakteru, to uchylenie owego wyroku tylko z tego powodu jest prawnie niedopuszczalne. W związku z tym, bezzasadnie brzmi sformułowany w apelacji postulat o podjęcie co do kwestionowanego orzeczenia, z powodu, o którym mowa powyżej, decyzji o charakterze kasatoryjnym. Natomiast ustosunkowując się do pozostałych zarzutów dotyczących rozstrzygnięcia podjętego wobec R. W., najpierw wypada zauważyć, że skarżąca w ogóle ich nie rozwija w uzasadnieniu apelacji, koncentrując swoją uwagę wyłącznie na zarzucie obrazy art. 424 § 1 k.p.k. Niemniej jednak, lektura owych zarzutów z łatwością pozwala się zorientować w czym skarżąca upatruje ich rzekomej zasadności. A zatem, w ramach zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie 7, apelująca stwierdza, że niewłaściwa interpretacja należącego do znamion strony przedmiotowej zaniemienia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej polega w szczególności „(...) na przyjęciu, że jednorazowy udział R. W. w napadzie decyduje o uznaniu, że działał w ramach zorganizowanej grupy.” Abstrahując od tego, że z uwagi na formalny charakter przestępstwa stypizowanego w art. 258 § 1 k.k., dla jego bytu nie jest konieczne popełnienie w ramach grupy przestępczej jakiegokolwiek czynu zabronionego, to wypada zauważyć, że „napad”, do którego to odwołuje się skarżąca, nie pozostawia wątpliwości, że osoby, które go dokonały, w tym R. W., pozostawały w zorganizowanej strukturze przestępczej. Przekonuje o tym wysoki stopień organizacji wspomnianego przestępstwa oraz ilość osób i środków technicznych zaangażowanych w jego dokonanie. Czyniąc tę uwagę, należy jednocześnie sformułować kolejną i wskazać, że oskarżony bez wątpienia miał świadomość istnienia tych uwarunkowań.

Zdaniem Sądu odwoławczego, miał, bo w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego musiał mieć świadomość również i tego, że uczestnicząc w obrocie marihuaną i udzielając amfetaminy S. W. (czyny opisane w punkcie XXX i XXXI części wstępnej zaskarżonego wyroku), także brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Wyjaśnienia S. W., P. J., czy zeznania P. O. nie pozostawiają wątpliwości, że R. M. kupował środki narkotyczne od K. J., czy J. D., a między innymi R. W. je dystrybuował, przy czym jego w tym rola nie była, jakby mogło się to wydawać podrzędna, lecz pierwszoplanowa, skoro z wyjaśnień P. J. (k.2827-2838) wynika, że R. W. i R. M. byli współnikami od marihuany, którą ten drugi uzyskiwał od K. J. A zatem, fakt popełnienia przez R. W. przestępstwa stypizowanego w art. 258 § 2 k.k., zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest oczywisty.

Jeśli zaś chodzi o ustalenia faktyczne, które są przedmiotem zarzutów opisanych w punktach 4, 5 i 6 omawianej apelacji, to ich źródłem są wyjaśnienia S. W., a wynika to wprost z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Dodać jednocześnie należy, że pomimo podniesionego zarzutu obraży art. 424 § 1 k.p.k., również skarżąca nie ma wątpliwości co do podstawy dowodowej wspomnianych ustaleń, skoro w ramach zarzutów, o których mowa powyżej, a także zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie 3, odwołuje się do wyjaśnień S. W. Rzecz jednak w tym, że stwierdzając, iż ich ocena dokonana przez Sąd Okręgowy jest błędna, skarżąca, o czym była mowa już wcześniej, nie przytacza absolutnie żadnych argumentów na poparcie tej tezy, a właściwie gołosłownej sugestii. W tej sytuacji wypada więc jedynie przypomnieć, że wyjaśnienia S. W. dostarczają informacji, nie tylko na temat przestępstw popełnionych przez R. W., ale również i przez inne osoby, w tym także, a właściwie przede wszystkim, przez ich autora, to jest S. W. Zaakcentować również należy, że jego wyjaśnienia co do wielu okoliczności posiadających przestępczą konotację korespondują z wyjaśnieniami P. J. oraz z zeznaniami P. O. czy N. T. A zatem, taki, a nie inny charakter wyjaśnień S. W., nie tylko pozwala, ale wręcz nakazuje przyznać rację Sądowi pierwszej instancji, że wyjaśnienia te są wiarygodne. W konkluzji tych uwag stwierdzić więc trzeba, że rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie R. W. w zakresie zarzucanych a przypisanych mu przestępstw jest bezbłędne.

Inicjatywa odwoławcza obrońcy R. W. musiała jednak skutkować modyfikacją podjętego co do oskarżonego rozstrzygnięcia. Konieczność jej dokonania zmateriałizowało zaś to, że uprzednie skazania oskarżonego uległy zatarciu i aktualnie, jak wynika to z danych o karalności (k.15856), nie jest on osobą karaną sądownie. W tej sytuacji, niezbędnym więc stało się wyeliminowanie z opisów przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach 62 i 63 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (czyny opisane w punktach III i XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku), tych fragmentów, które konstruowały recydywę, a z kwalifikacji prawnej tych przestępstw oraz z podstaw wymiaru kar orzeczonych za ich popełnienie, wyeliminowanie przepisów, odpowiednio, art. 64 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. Tego rodzaju zmiany, przy jednoczesnym uwzględnieniu pozytywnej opinii jaką oskarżony posiadał przebywając w jednostce penitencjarnej (opinia penitencjarna k.15399-15403), prowadzą zaś do wniosku, że w aktualnych a wynikających z tych zmian realiach, warunki i właściwości osobiste R. W. zasługują na taką ocenę, która sprawia, że kary orzeczone wobec oskarżonego za popełnienie wskazanych przestępstw i w konsekwencji kara łączna pozbawienia wolności, rażą niewspółmierną surowością. Aby dać wyraz temu ustaleniu,

	Sąd odwoławczy obniżył więc karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za pierwsze z wymienionych przestępstw do 9 lat, a za drugie do 2 lat, uznając, że kary te są adekwatne do obecnych, a przedstawionych wcześniej uwarunkowań, a przez to sprawiedliwe i wyważone. Natomiast kształtując na nowo wysokość kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny, z jednej strony, miał w polu widzenia różnorodzajowy charakter przestępstw popełnionych przez R. W., z drugiej zaś ich zbieżność czasową, która to jednak nie jest do końca ścisła, bo nie dotyczy przestępstwa opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, które to zaistniało w okresie czerwiec – sierpień 2009 r.	
	Wniosek	
	O zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do B. M. i R. W., bądź o jego uchylenie co do R. W. i przekazanie jego sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
	Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Wnioski, poza postulatem przyjęcia, że czyny przypisane R. W. nie zmaterializowały się w warunkach przewidzianych w art. 64 1 i 2 k.k., są niezasadne z powodów zaprezentowanych powyżej.	
3.7.	Apelacja obrońcy A. S. (2): 1) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku tj.: – art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. z powodu dowolnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, przejawiającej się niezasadnym przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom P. J. oraz S. W., R. W., które stanowiły dowód z pomówienia współoskarżonych i jako takie winny zostać zdyskredytowane, a nadto zeznaniom świadków P. O., P. S., A. S. (3), N. T., P. M., R. K., K. W. (2), A. P. K. W. (3), J. W. (2), M. C. (2), które były niespójne i uczynienie tych wyjaśnień oraz zeznań za podstawę do czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych; – art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., polegające na błędnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, dokonanej z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającej się przede wszystkim w uznaniu za wiarygodne wyjaśnień P. J. przy jednoczesnej odmowie tego waloru wyjaśnieniom oskarżonego A. S. (2); – art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., polegające na błędnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, dokonanej z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającej się w uznaniu za dostatecznie wiarygodnych wyjaśnień P. J.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny

	co do przebiegu zdarzeń w sytuacji gdy wyjaśnienia te są niejasne i wewnętrznie sprzeczne a nadto na braku wnikliwej i starannej oceny tych wyjaśnień pochodzących od osoby, która miała interes w tym, aby ujawniać organom ścigania okoliczności obciążające oskarżonego, a w konsekwencji uzyskania dla siebie złagodzenia kary za dokonane przestępstwa, co w konsekwencji doprowadziło do sformułowania błędnego wniosku o sprawstwie A. S. (2) odnośnie zarzucanych mu czynów; – art. 5 § 2 k.p.k. – poprzez jego niezastosowanie i braku interpretowania niedających się usunąć istniejących wątpliwości co do udziału oskarżonego w czynach mu zarzuconych na korzyść oskarżonego, a w szczególności przypisanie oskarżonemu winy, mimo, że z materiału dowodowego wynika, iż winy takiej nie sposób jest mu przypisać, 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że A. S. (2) dopuścił się czynów opisanych w punktach I, II, IV, V, VI, VII, VIII oraz XXVII aktu oskarżenia i w konsekwencji na uznaniu oskarżonego winnym popełnienia ww. czynów podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi a prawidłowa i całościowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego winę i sprawstwo co do zarzuconych ww. czynów wyklucza a nadto żadne dowody bezpośrednie nie naprowadzają tezy, iżby A. S. (2) był na miejscu zarzucanych mu zdarzenia; 3) obraza przepisów prawa materialnego tj.: – art. 258 § 2 k.k., art. 280 § 2 k.k., art. 148 § 2 pkt 3 k.k., art. 204 § 1 i 2 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 163 § 1 pkt 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstw kwalifikowanych w opisany powyżej sposób podczas gdy na gruncie materiału dowodowego, w szczególności przy uwzględnieniu treści wyjaśnień oskarżonego, nie sposób jest uznać winy takiej oskarżonemu nie sposób jest przypisać; – art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego zastosowanie, mimo, że co do czynu opisanego w punkcie XXVI aktu oskarżenia polegającego na posiadaniu posiadanie podczas zatrzymania w dniu 18 marca 2015 r. w P. przez oskarżonego A. S. (2) środka odurzającego w postaci marihuany, którą oskarżony posiadał na swój użytek istniały przesłanki do uznania, że przestępstwo stanowiło wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.		
--	---	--	--

	Z ostrożności procesowej, rażąca surowość wymierzonych oskarżonemu A. S. (2) kar pozbawienia wolności, zarówno jednostkowych jak i kary łącznej oraz kar grzywny, zarówno jednostkowych jak i kary łącznej oraz obowiązków naprawienia szkody i zadośćuczynień.		
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów i argumentów zaprezentowanych w apelacji obrońcy A. S. (2), już na wstępie stwierdzić należy, że apelacja ta posiada polemiczny, a przede wszystkim ogólnikowy charakter. Jej autorka, w wielu miejscach uzasadnienia owej apelacji stwierdza, że w zeznaniach świadków bądź w wyjaśnieniach oskarżonych występują liczne niespójności, zaś Sąd meriti nie wyjaśnił kluczowych dla sprawy okoliczności. Rzecz jednak w tym, że skarżąca nie wskazuje na czym polegają, lub na czym miałyby polegać wspomniane niespójności. Natomiast formułując tezę o niewyjaśnieniu kluczowych dla sprawy okoliczności, apelująca wskazuje, że chodzi o „(...) nieporównanie wapna z samochodem S. (...) i z ujawnionych zwłok oraz brak ustaleń co do miejsca zakupu wapna, łopat i kilofów używanych przy zakopywaniu zwłok w lesie jak też nieustalenie czy samochodem S. (...) można dotrzeć do miejsca ukrycia zwłok pokrzywdzonych J. W. (1) i A. Z. (1) i nieprzeprowadzenie oględzin drogi (...)” (strona 16 apelacji). Przytaczając te, zdaniem apelującej istotne okoliczności, skarżąca nie podejmuje jednak choćby próby wyjaśnienia w czym upatruje ich doniosłości. Co więcej, apelująca, de facto, ogranicza się do wymienienia okoliczności, o których mowa, a taki stan rzeczy, zdaniem Sądu odwoławczego, uprawnioną czyni konstatację, że wbrew głośłownej sugestii autorki omawianej apelacji, materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Okręgowy, był i jest kompletny, a taki jego charakter materializował wystarczającą podstawę do tego, by wspomniany Sąd rozstrzygnął o sprawstwie i winie A. S. (2) w zakresie zarzuconych mu czynów, w tym także tych, opisanych w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku. Natomiast odnosząc się do kolejnych uwag, w ramach których skarżąca nawiązuje do przestępstw opisanych w punktach IV i V części wstępnej kwestionowanego orzeczenia, wypada zauważyć, że ich przedmiot i kierunek jest niemalże tożsamy z tym, który wylania się z argumentów dotyczących wspomnianych przestępstw, a przedstawionych w apelacji obrońcy R. M. W związku z tym, w odniesieniu do tych argumentów aktualność zachowują uwagi Sądu Apelującego zaprezentowane we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, a mianowicie w części traktującej na temat bezzasadności apelacji obrońcy R. M. Niemniej jednak, zważywszy na konkretną treść twierdzeń apelującej, uwagi o których mowa wymagają uzupełnienia i to niejako w czterech „blokach tematycznych.” Pierwszy z nich, to charakter relacji istniejącej pomiędzy P. J. i J. W. (1). O tym, że była ona poprawna, przekonują nie tylko wskazane wcześniej zeznania N. T., ale również zeznania M. C. (2) (k.10763-10765) i P. O. (k.12505-12509). Zeznania tej ostatniej, w zakresie, w którym dowodzą, że na tle ojcostwa syna J. W. (1) pomiędzy nią i P. J. nie było jakiegokolwiek konfliktu, znajdują wsparcie w zeznaniach A. M. (k.1195-11953), z których wynika, że P. J. nie narzekał na to, że obowiązany jest płacić alimenty na utrzymanie syna pokrzywdzonej. Z kolei zeznania T. K. (2) (k.10435-10436verte),		

do których to odwołuje się apelująca, wskazują, że autorka tych zeznań nigdy nie miała styczności z P. J. i nie jest jej wiadomym, by ten żądał zwrotu wcześniej uiszczonych alimentów. Drugi blok tematyczny dotyczy stosunków istniejących pomiędzy J. W. (1) i A. S. (2). Charakteryzując je, do uwag już wcześniej przytoczonych należy dodać, a właściwie przypomnieć, że w okresie poprzedzającym rozstanie J. W. (1) i R. M., A. S. (2) zamieszkiwał z wymienionymi. Dodać też trzeba, że J. W. (1), używając kolokwializmu wynikającego, na przykład z zeznań K. W. (3) (k.10540verte-10541), pogoniła z mieszkania zarówno R. M., jak i A. S. (2). Te same zeznania dowodzą, że następnie, nie tylko R. M., ale i również A. S. (2) odgrażał się pokrzywdzonej. Okoliczność tę potwierdzają także zeznania A. K. (k.10436verte-10437), które wprost wskazują, że jak J. W. (1) „wyrzucała” z mieszkania R. M. i A. S. (2), to oni się odgrażali „ty (...) jeszcze tego pożalujesz.” Czyniąc te uwagi, należy jednocześnie zaakcentować, że zapowiadana przez J. W. (1), a właściwie częściowo już zrealizowana, denuncjacja działalności przestępczej R. M. nierozzerwalnie wiązała się z ujawnieniem przez nią także roli A. S. (2), który to przecież prowadził ową działalność wspólnie z R. M. Nie ulega zaś wątpliwości, że A. S. (2) miał, bo musiał mieć tego świadomość, a co za tym idzie, podobnie jak R. M., a odmiennie niż w przypadku P. J., miał i to wyraźnie skrytalizowany powód, by pozbawić życia J. W. (1). W ramach trzeciego bloku tematycznego należy się odnieść do eksponowanych przez skarżącą wypowiedzi różnych osób, które ci werbalizowali na temat przyczyn zaginięcia J. W. (1). Wypowiedzi te, w żadnym razie nie mogą stanowić podstawy jakiegokolwiek wniosku, bo gdyby przyjąć, że jest inaczej, to bez potrzeby odwoływania się do dowodów, na przykład wyłącznie w oparciu o wypowiedź R. M. z sierpnia 2015 r., należałoby przyjąć, że pozbawił on życia J. W. (1). Przybliżając zaś tę wypowiedź, należy się odwołać do wyjaśnień S. W. (k.854-856), z których wynika, że w sierpniu 2015 r., w trakcie grillu zorganizowanego na posesji P. J. pytał R. M. gdzie jest J. W. (1), a ten na tak sformułowane pytanie odpowiedział, że J. W. (1) jest tam gdzie nikt jej nie znajdzie. Natomiast na uwagę S. W., że ktoś był z pokrzywdzoną i zniknął, R. M. oznajmił „dobrze stwierdziłeś, że był”. Z kolei odzwierciedlona w zeznaniach I. K. (k.10537verte-1054), wypowiedź żony R. M., K. M., że J. W. (1) jest „burdelmama” w Niemczech, jak wiadomo z perspektywy czasu, była i jest nieprawdziwa. Można więc rzec, że K. M. ukrywała rzeczywisty powód zaginięcia J. W. (1). Podobnie rzecz się ma z wypowiedziami P. J., który mówił, że kobietę należało uciszyć, albo co wynika z zeznań K. K. (2) (k.10593verte), że J. W. (1) wyjechała do Holandii. Natomiast z zeznań R. B. (k.10940-10941) wynika, że w rozmowach z nim P. J. nigdy nie powiedział, że zabił i twierdził, że „(...) za głowę nie będzie siedział, ma jeleni.” W tym miejscu, wymagającym przypomnienia jest ponadto i to, co wynika z zeznań P. O., a mianowicie, że po zaginięciu J. W. (1) osoby z jej środowiska podejrzewały, że R. M. coś jej zrobił. Przytoczone wypowiedzi i domysły z uwagi na ich spekulacyjny, wieloznaczny i obarczony nieświadomością charakter, jak wspomniano to wcześniej, z oczywistych względów, nie mogły być i nie mogą być podstawą jakichkolwiek ustaleń faktycznych. Dokonanie ich w oparciu o te wypowiedzi i przypuszczenia, byłoby bowiem sprzeczne z podstawowymi regułami dowodzenia przewidzianymi w kodeksie postępowania karnego.
--

Czwarty blok tematyczny, który był już przedmiotem analizy Sądu odwoławczego, a który to wymaga nie tyle uzupełnienia, co uwypuklenia związany jest z oceną wiarygodności wyjaśnień P. J. Przyjęcie, jak sugeruje to skarżąca, że wyjaśnienia te są nieprawdziwe, również byłoby sprzeczne ze wspomnianymi wcześniej regułami dowodzenia określonymi w ustawie procesowej. Formułując tę konstatację trzeba bowiem zaakcentować, że od momentu ujawnienia przez P. J. okoliczności przestępstw, jego wyjaśnienia są konsekwentne. Wskazać też trzeba, że są one źródłem informacji również na temat działalności przestępczej ich autora, to jest P. J. Wreszcie należy uwypuklić to, że relacja wymienionego w zakresie dotyczącym przestępstw popełnionych, zarówno przez niego, jak i przez inne osoby, koresponduje z wyjaśnieniami S. W. oraz z zeznaniami P. O., czy N. T. Taka ich specyfika nie pozostawia zaś wątpliwości, że wyjaśnienia P. J. są autentyczne. Przekonania tego nie zmienia zaś to, na co zwraca uwagę skarżąca, a mianowicie, że w opozycji do tych wyjaśnień pozostają twierdzenia A. S. (2), iż w lutym 2015 r. wymieniony pozostawał w związku z A. M., „(...) z którą spędzał bardzo dużo czasu i z krótką – za wyjątkiem krótkich okresów czasu – się nie rozstawał. Nie było możliwości aby oskarżony udał się z P. do G. i wrócił do P. a A. M. by tego nie zauważyła.” (strona 16). Przytoczony w tym miejscu argument, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, można nawet rzec, że jawi się jako naiwny, a więc taki, który w żadnym razie nie może prowadzić do innej oceny wiarygodności wyjaśnień P. J. i innych wniosków w zakresie sprawstwa i winy A. S. (2) niż te sformułowane przez Sąd orzekający. Bez wpływu na poprawność tych wniosków pozostaje też to, że sąsiadka P. J. nie słyszała „(...) odgłosów przyjeżdżania innych osób (...)” (strona 19 apelacji) oraz wyrażana przez apelującą pewność, że gdyby w lutym 2015 r. na posesji P. J. pojawił się A. S. (2), to J. W. (2) bez wątpienia zapamiętałby ten fakt, bo „świadek kojarzyła oskarżonego z jego uprzednich wizyt w G. latem (...)” (strona 19 apelacji). Te uwagi, podobnie jak większość pozostałych sformułowanych w omawianej apelacji, posiadają bowiem li tylko spekulacyjny charakter.

W podsumowaniu dotychczas przedstawionych argumentów stwierdzić więc trzeba, że rozstrzygając o sprawstwie i winie A. S. (2) w zakresie przestępstw opisanych w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku, Sąd pierwszej instancji dokonał bezbłędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, na jej podstawie poczynił jak najbardziej prawidłowe ustalenia faktyczne i również prawidłowo zakwalifikował działania przypisane oskarżonemu.

Ustosunkowując się do uwag odzwierciedlonych na stronach 22-23 omawianej apelacji, w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że fakt, iż R. W. i T. K. (1) zaprzeczyli uczestnictwu w grupie przestępczej kierowanej przez R. M., nie oznacza, że grupa ta nie istniała, a wymienieni nie brali w niej udziału. Oczywiście jest bowiem to, a przekonują o tym liczne, zgromadzone przez Sąd Okręgowy dowody, że grupa, o której mowa faktycznie istniała, a jednym z jej członków i to nie szeregowym, był A. S. (2). Dodać też trzeba, że stopień organizacji owej grupy był wysoki, a do takiej konstatacji prowadzą chociażby okoliczności przedmiotowe przestępstw rozboju, których członkowie grupy dokonali z pokrzywdzeniem S. S. Czyniąc tę uwagę wskazać zaś trzeba, że w jednym z tych przestępstw brał również udział A. S. (2). Innymi słowy, nie ulega wątpliwości, że wymieniony uczestniczył w zorganizowanej i zbrojnej strukturze przestępczej, którą kierował R. M.

Nawiązując do kolejnych argumentów, to jest tych, które traktują na temat przestępstwa opisanego w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku i uczestnictwa w jego dokonaniu A. S. (2), oczywiście nie sposób nie zauważyć tego, co akcentuje autorka omawianej apelacji, a mianowicie, że w trakcie realizacji owego przestępstwa jego sprawcy byli zamaskowani. Okoliczność ta, w obliczu dowodów, którymi dysponował Sąd Okręgowy, posiada jednak drugorzędne znaczenie, a można nawet rzec, że jest indyferentna. Trzeba bowiem zaakcentować, że bezbłędnie ocenione przez Sąd meriti jako wiarygodne wyjaśnienia P. J. nie pozostawiają żadnych, nawet najmniejszych wątpliwości, że A. S. (2) brał udział w rozboju, który zmateriałizował się w dniu 17 sierpnia 2014 r. Co więcej, w przekonaniu o tym utwierdzają korespondujące z wyjaśnieniami P. J. zeznania N. T. oraz pośrednio zeznania P. O. i wyjaśnienia S. W., a także zeznania funkcjonariuszy policji M. C. (2) (k.10763-10765) oraz R. K. (k.11574-11577), które to odzwierciedlają informacje przekazane im przez J. W. (1).

Ustosunkowując się do twierdzeń apelującej, które dotyczą czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej kwestionowanego orzeczenia, należy zauważyć, że zeznania K. W. (4) (k.251-252 załącznika (...), k.10536verte-10537verte) i M. F. (k.318-319 załącznika (...), k.10778verte-10779verte) posiadają powściągliwy, czy też inaczej, wycofany charakter, natomiast zgoła odmienną specyfikę posiadają zeznania A. M. (k.247-248 załącznika nr, k.10817verte-10818) i M. M. (2) (k.303-304 załącznika (...), k.11065-11066). Te bowiem, a przede wszystkim relacja A. M., są oczywiste w swojej wymowie i nie pozostawiają wątpliwości, że to nie kto inny, lecz A. S. (2) i R. M. zorganizowali proceder polegający na prostytuowaniu się wymienionych oraz innych kobiet i co istotne, czerpali z tego procederu korzyści majątkowe. Wskazać też trzeba, że to również oskarżeni, których M. M. (2) określała mianem „szefowie”, sfinansowali publikację na portalach internetowych anonsów i profili przygotowanych i zamieszczonych tam przez prostytuujące się kobiety. A zatem, podnoszony przez skarżącą fakt, że A. S. (2) nigdy nie tworzył ogłoszeń o treści erotycznej oraz, że w ogóle nie posiada wiedzy informatycznej pozostaje bez wpływu na ustalenie jego sprawstwa i winy w zakresie omawianego czynu.

Jeśli zaś chodzi o uwagi skarżącej odnoszące się do czynu określonego w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku, to te ograniczają się do lapidarnego stwierdzenia, że „(...) zeznania P. O. i N. T., (...) nie były wzajemnie spójne i jako takie nie powinny być brane pod uwagę.” (strona 23 apelacji). W tej sytuacji, a także, a właściwie przede wszystkim, zważywszy na to, że zeznania wspomnianych osób posiadają zgoła odmienny charakter niż ten sugerowany przez apelującą, wypada jedynie skonstatować, że przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie analizowanego czynu było jak najbardziej prawidłowym postąpieniem Sądu pierwszej instancji.

Ustosunkowując się do równie powściągliwej jak poprzednie uwagi skarżącej traktującej na temat przestępstwa opisanego w punkcie XXVI części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, oczywiście należy zgodzić się z tym co wynika z przywołanego przez apelującą judykatu Sądu Najwyższego, a mianowicie, że o kwalifikacji prawnej czynu jako wypadku mniejszej wagi nie decyduje ani dotychczasowa karalność bądź niekaralność oskarżonego, ani też opinia jaką posiada on w miejscu zamieszkania. Decydujące w tym zakresie znaczenie posiadają natomiast okoliczności przedmiotowe przestępstwa, a te w przypadku

omawianego w tym miejscu czynu, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie posiadają takiego charakteru, który pozwalałby przyjąć, że ów czyn stanowi wypadek mniejszej wagi przewidziany w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wyrażając ten pogląd trzeba bowiem zdać sobie sprawę z tego, że ilość będącego przedmiotem tego czynu środka odurzającego, z obiektywnego punktu widzenia, co prawda nie była duża, niemniej jednak nie była też taka, by można ją było uznać za znikomą, czy też tylko nieznacznie przekraczającą ten próg wagowy. Jeśli zaś chodzi o wymiar kar orzeczonych wobec A. S. (2), to już w tym miejscu stwierdzić należy, że nie rąną one niewspółmierną surowością. Kary dożywotniego pozbawienia wolności będące konsekwencją popełnienia przez oskarżonego przestępstw opisanych w punktach IV i V części wstępnej kwestionowanego orzeczenia, rzecz jasna posiadają wyjątkowy charakter, aczkolwiek wyjątkowe są również okoliczności przedmiotowe tych przestępstw. Oczywiście zbędnym jest ponowne ich przytaczanie, a wystarczające staje się stwierdzenie, że okoliczności, o których mowa, a także warunki i właściwości osobiste oskarżonego, które ukazują jego głęboką demoralizację, prowadzą do wniosku, że orzeczone wobec A. S. (2) jednostkowe kary dożywotniego pozbawienia wolności oraz kara łączna tego rodzaju są karami sprawiedliwymi. W tym miejscu wyjaśnienia natomiast wymaga, że dokonując modyfikacji rozstrzygnięcia podjętego wobec A. S. (2), a konkretnie dokonując modyfikacji tej części kwalifikacji prawnej przestępstw opisanych w punktach II, IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku (czyny przypisane oskarżonemu w punktach 31, 32 i 33 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku), która odzwierciedla fakt działania oskarżonego w warunkach recydywy, Sąd odwoławczy przeoczył, że przestępstwa z art. 148 § 1 d.k.k. w zb. z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 października 2000 r., sygn. akt III K 311/99 (k.15905-15910), A. S. (2) dokonał w warunkach z art. 64 § 1 k.k., co w konsekwencji oznacza, że w przypadku omawianych czynów zmateriałizowała się sytuacja, o której mowa w art. 64 § 2 k.k., a nie jak przyjął to Sąd odwoławczy, w art. 64 § 1 k.k. Ten stan rzeczy nie zmienia jednak, podobnie zresztą jak i zmiana dokonana przez Sąd odwoławczy, nie zmieniła sytuacji karnoprawnej oskarżonego ukształtowanej zaskarżonym wyrokiem, a to dlatego, że decydujący wpływ na tę sytuację posiadały i posiadają nad wyraz negatywne okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przestępstw przypisanych oskarżonemu oraz fakt jego głębokiej i utrwalonej demoralizacji.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. S. (2) lub uchylenie wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wnioski są niezasadne z powodów zaprezentowanych powyżej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1. Wymierzenie P. J., S. W. i K. A. dwóch kar grzywny w związku z popełnieniem przez nich przestępstw opisanych w punktach XL (P. J.), XXXIII i XXXV (S. W.) oraz L (K. A.) części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Inicjatywa odwoławcza pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych pozwoliła się zorientować, że odzwierciedlone w punkcie 51 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o karach grzywny orzeczonych wobec P. J. dotknięte jest mankamentem, a ów mankament dotyczy również, już prawomocnych rozstrzygnięć o karach grzywny wymierzonych S. W. i K. A., odpowiednio, w punktach 74 i 76 oraz 86 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. W związku z tym, zmieniając kwestionowany wyrok w zakresie, o którym mowa co do P. J., Sąd Apelacyjny, kierując się treścią art. 435 k.p.k., zmienił go również w odniesieniu do S. W. i K. A. Natomiast przybliżając istotę wspomnianego mankamentu, wypada zauważyć, że Sąd meriti w następstwie nadzwyczajnego złagodzenia kar pozbawienia wolności, jako zasadniczą, wymierzył P. J., S. W. i K. A. karę grzywny, a obok niej, drugą karę tego samego rodzaju. Takie postąpienie, jak należy się domyślać, bo nie wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, było przypuszczalnie determinowane treścią art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który stanowi, że przewidziane w tym przepisie przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności i grzywny. Rzecz jednak w tym, że owo postąpienie nie znajduje jakiegokolwiek kodeksowego oparcia, a co za tym idzie, nie tylko, że nie może ono zasługiwać na aprobatę, ale co więcej, należy je traktować w kategoriach uchybienia. Przekonując o tym, trzeba się zaś odwołać do zasługującego na akceptację poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2018 r., II AKa 166/18 (Legalis nr 2956629), który to prowadzi się do następującej tezy: „gdyby zaś przyjąć, że złagodzenie kary dopuszcza orzeczenie grzywny kumulatywnej w zmniejszonym wymiarze – lub też złagodzenie takowej w ogóle nie jest możliwe – to mogłoby to prowadzić do konfuzji dwóch grzywien orzeczonych za ten sam czyn lub konfuzji grzywny z ograniczeniem wolności. Tymczasem możliwość orzekania majątkowej kary kumulatywnej obok kary ograniczenia wolności, przewidziana jest jedynie w art. 26 § 1 k.k.s., ma charakter ekstraordynaryjny i wynika z wyraźnego upoważnienia ustawowego – zatem a contrario, bez takowego upoważnienia, którego na gruncie prawa karnego (sensu stricto) brak, możliwość taka nie aktualizuje się. Z kolei sytuacja, w której za ten sam czyn, realizujący znamiona jednego typu czynu zabronionego, orzeczono dwie kary tego samego rodzaju, jest nie tylko nieznana obowiązującej kodyfikacji ale też całkowicie nieracjonalna. Wreszcie, skoro również przepis art. 60 § 7 k.k., będący wszakże uzupełnieniem dla art. 60 § 6 k.k. przewiduje w sposób niebudzący wątpliwości odstępnie od wymiaru kary kumulatywnej także w razie zupełnego odstąpienia od wymierzenia kary zasadniczej, to systemowo wadliwym byłoby rozwiązanie, w którym taką grzywnę można byłoby wymierzyć w sytuacji, gdy kara zasadnicza jest wciąż orzekana.”

Kierując się tym, przytoczonym zapatrywaniem, Sąd Apelacyjny uchylił więc kary grzywny wymierzone jako chronologicznie drugie P. J. w punkcie 51, S. W. w punktach 74 i 76, a K. A. w punkcie 86 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, a orzekając wobec tych osób nowe kary łączne grzywny, w przypadku P. J. i K. A., Sąd odwoławczy ukształtował te kary w wysokości niższej o jedną stawkę dzienną w stosunku do kary orzeczonej przez Sąd meriti, a w przypadku K. A., w wysokości niższej o dwie stawki

	dzienne. Tego rodzaju postępowanie było zaś determinowane tym, że w przypadku ostatniego z wymienionych, aktualnie ukształtowana kara łączna grzywny nie obejmuje już dwóch, uchylonych przez Sąd odwoławczy kar jednostkowych tego rodzaju, zaś w przypadku P. J. i S. W., nie obejmuje już jednej takiej kary.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
	Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
	Zmiana zaskarżonego wyroku w odniesieniu do kar pozbawienia wolności wymierzonych R. W. oraz kar grzywny orzeczonych wobec P. J., S. W. i K. A.	
	Zwiąże o powodach zmiany	
	Zmiany zaskarżonego wyroku, o których mowa powyżej były determinowane powodami przytoczonymi we wcześniejszej części uzasadnienia.	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		☐ art. 439 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
III.	O opłatach za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu odwoławczym R. M., A. S. (2), K. C. (1) oraz oskarżycielom posiłkowym T. K. (2) i A. K. orzeczono na podstawie § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5, § 17 ust. 7 oraz § 20	

	rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2024.763).
6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym oraz o opłatach należnych za to postępowanie, jak również o opłatach za obie instancje należnych od R. W., P. J., S. W. i K. A., Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie <u>art. 633 k.p.k.</u>, <u>art. 636 § 1 k.p.k.</u> oraz <u>art. 2 ust. 1 pkt 5, 6, 7, art. 3 ust 1, art. 8 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych</u> (Dz. U. z 2023 r. poz. 123). Jeśli zaś chodzi o opłaty oraz część wydatków postępowania odwoławczego, których to obowiązek poniesienia spoczywał na oskarżycielach posiłkowych T. K. (2) i A. K., to Sąd Apelacyjny, kierując się względami słuszności, na podstawie <u>art. 624 § 1 k.p.k.</u>, zwolnił wymienionych od realizacji wspomnianego obowiązku.
7. PODPIS	
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak SSA Maciej Żelazowski SSA Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		1	
Podmiot wnoszący apelację		Obróńca J. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Sprawstwo i wina oskarżonego.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść	☒ <i>w całości</i>		
☐ na niekorzyść	☐ <i>w części</i>	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	<u>art. 438 pkt 1 k.p.k.</u> – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	<u>art. 438 pkt 1a k.p.k.</u> – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w <u>art. 438 pkt 1 k.p.k.</u> , chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	<u>art. 438 pkt 2 k.p.k.</u> – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☐	uchylenie	☒	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		2	
Podmiot wnoszący apelację		Obrońca K. C. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Sprawstwo i вина oskarżonego.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść	☒ w całości		
☐ na niekorzyść	☐ w części	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☒	uchylenie	☒	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		3	
Podmiot wnoszący apelację		Obrońca T. K. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Sprawstwo i wina oskarżonego.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść	☒ <i>w całości</i>		
☐ na niekorzyść	☐ <i>w części</i>	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☒	uchylenie	☐	zmiana

1.14. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca R. M.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego.

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść	☐ w całości		
☐ na niekorzyść	☒ w części	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☒	uchylenie	☒	zmiana

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		5	
Podmiot wnoszący apelację		Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych T. K. (2) i A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Sprawstwo i wina P. J. w zakresie czynów opisanych w punktach XLII i XLIII części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz wymiar kary orzeczonej za czyn opisany w punkcie XLIV tej samej części wyroku.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☐ na korzyść	☐ w całości		
☒ na niekorzyść	☒ w części	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☒	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☐	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☐	uchylenie	☒	zmiana

1.16. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		6	
Podmiot wnoszący apelację		Obrońca B. M. i R. W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Sprawstwo i wina oskarżonych.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść	☒ w całości		
☐ na niekorzyść	☐ w części	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☒	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☒	uchylenie	☒	zmiana

1.17. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		7	
Podmiot wnoszący apelację		Obrońca A. S. (2).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Sprawstwo i вина oskarżonego.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść	☒ <i>w całości</i>		
☐ na niekorzyść	☐ <i>w części</i>	☒	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☒	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☒	uchylenie	☒	zmiana